

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 264

Het Geheim van de blinde

20 Cents
40 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

HET GEHEIM VAN DE BLINDE.

HOOFDSTUK I.

De blinde.

Het was op een schoonen lentedag, en de stad Londen baadde in het gouden zonlicht, dat uit een blauwen, wolkeloozen hemel neerstraalde en alles met zijn stralen vergulde.

De koepel van de St. Paul schitterde, als bestond hij uit klinkklaar goud.

De Theems tintelde van licht en vroolijkheid, en zelfs de oudste en somberste achterbuurten hadden iets van hun triest aanzien verloren, doordat de levenwekkende zonnestralen ook hier doordrongen.

Het was omstreeks elf uur in den morgen en niet zeer druk in de arbeiderswijken, daar het grootste gedeelte der mannelijke bevolking aan het werk was, en de scholen nog niet waren uitgegaan, terwijl de huismoeders druk aan den arbeid waren.

Houndsditch, de wijk waarheen ons verhaal ons voert, is een der armelijkste en tevens oudste wijken van Londen.

De eeuwenoude huisjes, waarvan er velen nog voor de helft of zelfs geheel uit hout bestaan, schijnen zich slechts overeind te kunnen houden door steun bij elkander te zoeken.

Sommigen hellen zoover voorover, dat men ieder oogenblik zou vreezen ze om te zien vallen.

De ruiten waren meestal klein en groezelig, en de meesten waren geheel verkleurd door den invloed van het weder, en door den tand des tijds.

Hier en daar kon men de bovenhuizen slechts berei-

ken door een houten trap die aan de buitenzijde van de huizen liep.

Alles zag er smerig en verwaarloosd uit, en dat was geen wonder, want de menschen die hier wonen, hadden waarlijk geen geld ter beschikking, om te kunnen besteden aan de verfraaiing van de krotten waarin zij huisden.

En de huiseigenaren vonden het blijkbaar voldoende, als zij hunne bezitting zoodanig in orde hielden dat zij niet omver vielen, de vloeren niet instortten, en het dak niet op een goeden dag naar beneden kwam.

Toch scheen een der huizen in de Vinestreet, een der oudste, bouwvalligste maar zeker ook schilderachtigste straten van Houndsditch, al het mogelijke in het werk te stellen om er althans van buiten zoo behoorlijk mogelijk uit te zien.

Dit was verkregen door een weinigje witte verf, waarmede de vermolmdde raamkozijnen bestreken waren, frissche gordijnen die voor de ramen hingen, en vooral door twee rekken vol potten geraniums en begonia's, die in de vensterbanken waren bevestigd.

De voorgevel van dit oude, smalle huis lag op het Zuiden, en zoo had de zon hier vrij spel en verleende het lichte, zomersche dagen een glimp van bekoorlijkheid, zelfs aan dit oude huiswrak.

De deur boven aan de hooge stoep ging open en er verscheen een vrouw, die behoedzaam de steile houten

trap begon af te dalen, waarbij zij zich met de rechterhand tegen den muur steunde.

Aan haar rechterpols hing een soort karabies, waarin zij waarschijnlijk haar boodschappen ging doen, en in de linkerhand droeg zij een zwart fluweelen tasch met zilverbeugel geklemd.

De leeftijd van deze vrouw viel moeilijk vast te stellen.

Zij kon evengoed vijf-en-dertig als vijf-en-veertig jaar oud zijn.

Haar gelaat was bleek en had regelmatige trekken, en het was te zien dat zij vroeger zelfs schoon geweest moest zijn.

Haar wimpers waren buitengewoon lang, hetgeen des te duidelijker te zien viel, daar zij de oogen gesloten had.

Heur haar was zwart, maar op vele plaatsen liepen er zilveren draden door.

Zij was uiterst eenvoudig maar netjes gekleed, en het viel niet moeilijk op te merken dat de vrouw alle moeite deed, met zeer geringe middelen er zoo aantrekkelijk mogelijk uit te zien.

Zij droeg een eenvoudige zwarte japon, die waarschijnlijk betere tijden had gekend.

Haar hoofd was bedekt met een eenvoudig, maar zeer ouderwetsch kanten mutsje.

Langzaam en voorzichtig daalde zij de trap af, tot dat zij het smalle trottoir had bereikt; achter haar volgde een klein hondje, dat zijn meesteres op den voet volgde.

Het diertje keek met zijn vriendelijke oogjes naar zijn meesteres op, maar deze scheen hem niet te zien.

Zij scheen een oogenblik in twijfel te verkeerem, omtrent den weg dien zij zou inslaan, en begon toen voetje voor voetje het trottoir te volgen, in de richting van de Theems.

Nu en dan ging zij een kleinen winkel binnen, om daar eenige provisie in te slaan, en geleidelijk werd haar rieten mandje gevulder en zwaarder.

Het hondje, dat zich dicht tegen haar had aangedrongen verliet haar geen stap.

En telkens als er iemand van de tegenovergestelde zijde van het trottoir aankwam begon het luidkeels te keffen, als om zijn meesteres ergens voor te waarschuwen.

Dit bleek echter steeds overbodig te zijn, want om een of andere reden verlieten degenen, die van de tegenovergestelde zijde kwamen aanstonds het trottoir zoodra zij de vrouw herkenden.

Bij een dwarsstraat stond zij even stil, en daarop begon zij de straat over te steken.

Zij was nauwelijks half weg, of aan den anderen kant van de straat klonken luide angstkreten.

Tegelijkertijd begon het hondje nog harder te keffen dan gewoonlijk.

Het zette zijn tanden in den rok van de vrouw en begon heftig te rukken.

Verschrikt stond de vrouw stil en scheen hulpeloos om zich heen te zien.

Zij begreep dat er gevaar was, maar deed als iemand, die het niet weet te ontgaan.

In snelle vaart naderde een huurauto.

De chauffeur had de vrouw blijkbaar gezien en liet zijn hoorn werken.

Zij bleef echter stokstijf op dezelfde plaats staan en strekte slechts afwerend de handen uit, terwijl zij een zwakken kreet slaakte.

Het volgende oogenblik had de aanrijding plaats.

Weliswaar had de chauffeur al zijn best gedaan om zijn wagen nog tot stilstand te brengen, maar het was reeds te laat.

De arme vrouw werd door de voorwielen geraakt en omver geworpen.

Het boodschappenmandje vloog haar van den arm het deksel ging open en de inhoud verspreidde zich over de hobbelige straatsteenen.

Aanstonds kwamen van alle kanten buurtbewoners toesnellen.

Eenigen richtten heftige verwijten tot den verschrikten chauffeur, die bleek achter zijn stuurwiel zat, terwijl anderen de vrouw, die met het hoofd op de steenen was gevallen en zwaar bloedde, overeind trachtten te helpen.

Het hondje was in luid gejank uitgebarsten.

Het was alsof hij om vergeving smeekte, dat hij zijn meesteres niet beter had weten te beschermen.

Aan alle kanten lieten zich kreten van ontstaltenis, schrik en medelijden hooren.

— Mary Steelcrop is overreden!

— De blinde heeft een ongeluk gehad!

— Wat doet zij ook de straten over te steken!

— Het komt omdat hier nooit een auto passeert!

— Wat duivel, waarom kon je niet wat beter uitkijken, chauffeur!

— Dat heb ik gedaan! riep de chauffeur, die een angstig kwartiertje had doorgebracht, maar ik kon immers niet weten, dat de arme vrouw ~~me niet zag~~ aankomen!

— Dat is waar!

— Hij heeft gelijk — hij kon niet anders verwachten, of zij zou wel spoedig uitwijken! Hij heeft nog kranig gereden, want hij had haar evengoed kunnen dooden!

Onder al dit geschreeuw was het portier van de huurauto geopend en twee heeren, die daar binnen hadden gezeten, stapten uit.

De een was bijna een hoofd grooter dan de ander, lang en slank, maar zeer gespierd en blijkbaar van groote lichaamskracht.

Zijn ouderdom viel moeilijk te bepalen, maar zoo op het oog zou men hem op een jaar of veertig schatten.

Hij had een fraai, scherp geteekend gelaat, en groote grijze oogen, die nu eens licht, dan weder donker schenen te zijn.

Hij was, evenals zijn metgezel, die vrij wat jonger leek, en een rond, blozend gelaat had, eenvoudig maar met den grootsten smaak gekleed.

Niet zoodra hadden de omstanders de twee mannen zien uitstappen, of zij maakten eerbiedig plaats.

Een zacht gemompel ging door de rijen der toegelopen nieuwsgierigen.

— Daar is Lord William Aberdeen!

— En zijn secretaris, Charly Brand, is er ook!

— Zij komen zeker weer hun gewonen rondgang houden, om te zien of er iemand geholpen moet worden.

Deze en dergelijke uitroepen werden op zachten toon geslaakt.

Het was duidelijk, dat de beide personen, die geheel buiten hun schuld aanleiding tot het ongeluk waren geweest, hier in de buurt zeer goed bekend waren.

En dat was ook geen wonder!

Lord William Aberdeen stond in geheel Londen bekend als een origineele philanthroop, die ieder jaar zeer hooge bedragen uitgaf aan weldadige doeleinden.

En niet alleen in deze buurt, maar in alle andere volkswijken werd zijn naam gezegd!

Eenige malen per jaar verscheen hij in persoon, ten einde zich door eigen aanschouwing te vergewissen van wat er noodig zou zijn, maar meestal bezorgde zijn secretaris Charly Brand dat alles, en hield zijn lordschap zelf zich op den achtergrond.

Maar hoe verbaasd zouden wel al de duizenden zijn geweest, die door Lord Aberdeen op de een of andere wijze werden geholpen, als zij geweten hadden, dat de bekende philanthroop, die in een prachtige villa aan de Regentstreet woonde, niemand anders was dan de Groot Onbekende, Lord Lister, genaamd John Raffles, dat wil zeggen de man, naar wien de politie te Londen reeds eenige jaren vruchteloos zocht, zonder dat het haar ooit gelukt was hem langer dan een paar uren in haar macht te houden.

Met hoeveel kreten van ongeloof zouden zij de mededeeling ontvangen hebben, dat Lord William Aberdeen, de man van wien men zeide, dat hij den omvang van zijn eigen fortuin niet kende, en Raffles de gentleman-inbreker een en dezelfde persoon waren!

De beide onafscheidelijke vrienden waren dus uit de auto gestapt.

Zij baanden zich nu een weg door de menigte, die eerbiedig terugweek, totdat zij vlak voor de gevallen vrouw stonden, die zwakjes kreunde.

HOOFDSTUK II.

Raffles als dokter.

— Ga eens wat opzij, menschen, verzocht Raffles op vriendelijken, maar dringenden toon, gij beneemt de arme vrouw de lucht!

Aanstonds maakte men ruim baan.

Raffles boog zich over den blinde heen en streek haar de haren van het voorhoofd, die nat waren van bloed.

Toen richtte hij zich weder op en wierp een vragenden blik om zich heen.

— Wat heb ik zooeven hooren roepen? Is die ongelukkige vrouw blind? vroeg hij.

— Ja, Mylord! antwoordden drie of vier stemmen tegelijk. Zoolang wij Mary Steelcrop kennen, en dat is nu ongeveer een jaar, kennen wij haar blind! Zij laat zich altijd door haar hondje, den kleinen Job, leiden, en dat is ook altijd goed gegaan — tot nu toe! Er komen in onze buurt bijna nooit rijtuigen en automobielen, moet gij denken.

Raffles knikte bevestigend.

Er was een trek van innig medelijden op zijn gelaat verschenen.

Hij boog zich nogmaals over de vrouw heen en zeide toen:

— Het is een hoofdwonde, maar gelukkig niet van zeer ernstigen aard. Zij heeft misschien ook nog eenige kneuzingen opgedaan, maar vooral is zij natuurlijk erg geschrikt. Woont zij hier ver vandaan?

— Ongeveer tien minuten loopens, Mylord!

— Weet een uwer het huis?

— O, dat kennen wij allemaal, Mylord! riepen verscheidene stemmen, wie zou het huisje van Mary Steelcrop niet kennen!

— Laat dan een uwer op de treeplank mederijden en den chauffeur het huis aanwijzen. Wij zullen dan de arme vrouw in de auto er heen brengen, en dan zal ik haar wel de trap opdragen. Help eens, mijnheer Brand!

Raffles en Charly namen de vrouw, die weder tot bewustzijn was gekomen, behoedzaam op en droeg haar in de auto, die zich langzaam in beweging stelde, op

dat de gewonde zoo weinig mogelijk pijn zou lijden.

Een paar straatjongens, dolblij over deze ongezochte gelegenheid om gratis een ritje te maken, waren reeds op de treeplank gaan staan en wezen den chauffeur het huis aan, dat binnen eenige minuten bereikt was.

Het portier werd geopend, Raffles nam de vrouw in zijn sterke armen en droeg haar zonder eenige hulp naar de verdieping, die hem was aangewezen.

Een hulpvaardige buurvrouw opende de deur van Mary's woning, en nadat zij van haar schoenen ontdaan was, werd zij languit op het kraakzindelijke bed neergelegd.

Raffles onderzocht de wonde een oogenblik, scheurde toen een blaadje uit zijn opschrijfsboekje en gaf dat aan Charly Brand, nadat hij er vlug eenige woorden op geschreven had.

— Breng dat spoedig naar den dichtstbijzijnden apotheker, mijnheer Brand, en laat hij u medegeven wat hier staat! Ik ga eenige mijner klantjes bezoeken in de buurt, en in dien tusschentijd zal deze vriendelijke buurvrouw naar ik hoop wel zoo goed zijn, Mary Steelcrop te ontkleeden en voor frisch water en een handdoek te zorgen.

— Natuurlijk wil ik dat, Mylord! riep de brave vrouw uit. Voor Mary Steelcrop zouden wij allen door het vuur loopen. Zij is een engel van goedheid en ook van haar dochttertje houden wij allen evenveel!

— Een dochttertje? herhaalde Raffles verwonderd. Heeft deze arme blinde een kind?

— Ja, Mylord! Een meisje van een jaar of acht, dat op dit oogenblik op school is.

De vrouw wierp een blik op de eenvoudige pendule, die op den schoorsteenmantel stond, en zeide toen:

— Over een half uurtje zal zij wel thuis komen!

— Dan zal ik haar gaarne eens zien, zeide Raffles. Haast u wat, als ik u verzoeken mag, ik kom aanstonds weder terug.

Hij knikte de vrouw nog eens vriendelijk toe en verliet het vertrek.

Toen hij tien minuten later weder terugkeerde was de gewonde door een paar buurvrouwen ontkleed en onder de dekens gelegd.

Raffles, die zich reeds eerder overtuigd had, dat het bloeden had opgehouden, wies nu de wonde zeer zorgvuldig uit, verbond haar vlug en met de bekwaamheid van een volleerden ziekenverpleger, voelde toen den pols van de gewonde vrouw en liet haar daarna iets innemen van den drank, welken Charly gehaald had.

Bijna aanstonds verscheen er een lichte blos op de wangen van Mary Steelcrop en nu pas merkte Raffles op, hetgeen te voren aan zijn aandacht was ontgaan.

De blinde hield een zwart fluweelen tasch met zilveren beugel krampachtig in beide handen geklemd.

— Ik zou die tasch maar weg doen, vrouwtje, zeide Raffles glimlachend, want die zou u slechts hinderen!

Hij wilde de tasch zachtjes uit de handen van de blinde nemen, maar aanstonds klemde zij deze met kracht tegen haar borst en er verscheen een harde uitdrukking op haar gelaat.

— Neen, mijn tasch geef ik niet op! riep zij op heeschen toon, zij is mij volstrekt niet lastig! Gij moogt er niet aan raken!

Raffles keek de beide buurvrouwen, die nog in de kamer waren, vragend aan waarop deze als antwoord meewarig het hoofd schudden.

Eindelijk zeide een harer:

— Zij is anders heel verstandig, Mylord, maar op het punt van die zwarte tasch is zij erg koppig! Het schijnt, dat zij haar zelfs niet heeft losgelaten, toen zij door de auto overreden werd! Wij weten, dat zij er 's avonds mede naar bed gaat, en de tasch onder haar hoofdkussen verstoppt!

— Misschien bewaart zij er wel haar spaarpenningen in! meende Charly Brand. Maar neen, zoo viel hij zichzelf haastig in de rede, dat is bijna onmogelijk! Want daar valt mij plotseling in, dat de naam van Mary Steelcrop sedert een jaar voorkomt op het lijstje van Mylord! Zij ontvangt een klein pensioen en het is wel bijna onmogelijk, dat zij daarvan genoeg kan overhouden om het niet zooveel angstige zorg overal heen mede te slepen!

— Misschien wel brieven uit haar meisjesjaren! fluisterde een der buurvrouwen op geheimzinnigen toon. Want tusschen ons gezegd en gezwezen, Mylord — men kan zoo aan alles wel zien, dat Mary Steelcrop niet tot ons slag volk behoort! U moet maar eens naar haar mooie handen kijken en opletten hoe keurig hef

er hier in de kamer uitziet, ofschoon zij zeker niet meer geld in handen krijgt dan een onzer, en waarschijnlijk heel wat minder!

— Maar het is ook waar, dat velen haar helpen! kwam nu de tweede buurvrouw. De een verft haar kozijnen wat op, een ander zorgt wat voor bloemen, een derde houdt haar stoep schoon, — en zij doen het allemaal even graag voor haar!

Raffles had met aandacht naar deze verklaringen geluisterd.

Hij sloeg opnieuw een blik op het gelaat van de blinde en op haar inderdaad zeer fraai gevormde handen, die de tasch tegen haar borst gekneld hielden.

Het viel niet te ontkennen — Mary Steelcrop vertoonde 'n uiterlijk, dat zeker niet strookte met de buurt waarin zij woonde.

En nu Raffles nogmaals zijn blikken door het vertrek liet dwalen, merkte hij daar verschillende voorwerpen op, die zonderling contrasteerden met het overige ameublement, zooals een fraaie leunstoel, weliswaar tamelijk versleten, maar die blijkbaar uit een der eerste zaken van Londen afkomstig was, een paar kunstvolle schoorsteenvazen, en een fraai gesneden Japansche kist, met een kunstig slot gesloten en voorzien van koperen hengsels in den vorm van twee ineengekronkelde slangen.

De mannen wisselden een veelbeteekenenden blik met elkander.

Het werd hun duidelijk, dat deze vrouw waarschijnlijk een langen lijdensweg achter zich had gehad, alvorens zij hier strandde, op de derde verdieping van een vervallen huis in Houndsditch.

De twee buurvrouwen hadden nu het vertrek bescheiden verlaten, daar zij wel begrepen, dat hun aanwezigheid niet langer noodzakelijk was.

Raffles nam aan het bed plaats en legde zijn koele hand op het voorhoofd van de gewonde vrouw.

Dadelijk verscheen opnieuw de glimlach op het gelaat van de blinde.

— Zijt gij een dokter? vroeg zij op zachten toon.

— Bijna, vrouwtje — al ben ik geen beroepsdokter! antwoordde Raffles.

— Gij spreekt met Lord William Aberdeen, goede vrouw! zeide Charly Brand.

Raffles wierp zijn vriend een bestraffenden blik toe, maar de gewonde richtte zich half in bed op en greep toen op den tast naar de hand, die zooveen op haar voorhoofd gerust had.

— O! Hoe dank ik het lof, dat mij veroorloofd heeft.

eindelijk in persoon dank te zeggen aan den man, die zich mijn lot en dat van mijn arm kind heeft aangehouden!

— Kom, kom, het heeft niets te beteekenen, zeide Raffles op zachten toon.

— Niets te beteekenen? herhaalde de vrouw hartstochtelijk. Heeft het niets te beteekenen, dat gij niet alleen mij, maar nog honderden anderen in deze buurt in staat stelt, om nog iets van het leven te genieten, terwijl wij anders misschien van honger en gebrek hadden moeten omkomen?

— Praat daar niet over! drong Raffles aan. Ik heb het werkelijk liever niet. Mijn secretaris heeft zooveel een weinig zijn mond voorbijgepraat, want hij weet wel, dat ik het niet gaarne heb, dat men in mijn tegenwoordigheid over deze dingen spreekt! Zeg mij liever eens of gij nog pijn lijdt!

— Nog een weinig, Mylord, maar ik gevoel dat het spoedig over zal zijn! Uw drank heeft mij al veel goed gedaan!

— Dat wist ik wel! Gij behoeft nog slechts een paar dagen in bed te blijven en ik verzeker u, dat dan alles weder in orde zal zijn! Ik kan u niet zeggen hoeveel leed het mij deed, dat ik het juist moest zijn, die onwillens de aanleiding was van dit ongeluk!

— O stil, Mylord! Dat moogt gij niet zeggen! riep de blinde uit, terwijl zij de linkerhand met een afwerend gebaar ophief. Het was mijn eigen schuld — ik had mij niet alleen met Job midden op de straat mogen wagen. Maar dat is waar ook — zoo viel zij zichzelf in de rede, en er vloog een angstige trek over haar gelaat — waar is Job?

Het was of het hondje, dat in een hoek van de kamer, blijkbaar zijn gewone plaats, lag, de vraag begrepen had, want hij sprong met vroolijk geblaf pardoos op het bed en maakte zich gereed in zijn vreugde het gelaat zijner meesters te gaan likken toen Charly het diertje nog bijtijds greep en op den grond zette.

— Gij ziet dat alles in orde is, zeide Raffles vriendelijk. Job mankeert niets, en hij verheugt er zich over, dat ook gij spoedig genezen zult zijn!

— Goddank! zeide Mary Steelcrop met een diepen zucht, ik weet niet wat ik zou moeten beginnen, als ik Job zou moeten missen! Hij is mij van groot nut op straat en hij houdt mij zoo lief gezelschap als mijn dochttertje Suzanne naar school is.

Raffles luisterde met steeds stijgende verbazing toe. De toon van de vrouw was zoo beschaafd, zij wist zich zoo goed uit te drukken, dat het duidelijk was, dat zij onmogelijk een vrouw uit het volk kon zijn, ondanks de armoedige omstandigheden, waarin zij blijkbaar in deze buurt was verschenen.

Raffles liet zijn blik door het vertrek dwalen.

Eindelijk bleven zij gevestigd op een ouderwetsche foto in een zwarte ovale lijst, zooals in het laatste van de negentiende eeuw onze kamerwanden ontsierden, die een meisje van een jaar of drie voorstelde, boven op een pilaar gezeten, met bloote armpjes en hooge rijgschoenen en met het eene handje op den kop van een prachtigen hazewindhond rustend.

Daarnaast hing een foto, blijkbaar opgenomen in een groot park, die het begin van een laan voorstelde, waar men hetzelfde meisje zag, gezeten in een fraaien hittenwagen, waarvan de twee prachtige paardjes door een livreebediende bestuurd werden, die naast het mandenwagentje liep.

— Ik wil niet onbescheiden zijn, begon Raffles op zachten toon, maar ik zie hier twee portretten, mevrouw, die mijn belangstelling gaande maken! Volgens de kleederdracht zijn zij een jaar of dertig geleden vervaardigd!

— Het meisje van drie jaar, Mylord? Dat ben ik zeide Mary Steelcrop op zachten toon. Maar waarom spreekt gij mij met den titel van mevrouw aan?

— Omdat u die titel blijkbaar toekomt! antwoordde Raffles eenvoudig. Uit uw wijze van spreken, uit uw woordenkeuze leid ik af, dat gij in deze buurt niet thuis hoort! En daarvan vind ik een bevestiging in deze beide foto's. Heb ik goed geraten?

De blinde antwoordde niet dadelijk. Er verschenen een paar heldere tranen in haar arme doode oogen, die langzaam neerdrupten langs haar bleke wangen.

Toen antwoordde zij zachtjes:

— Het is zoo, Mylord! Ik heb het vroeger — nog niet eens zoo heel lang geleden beter gehad! Toen was ik ook nog niet blind!

Raffles was weder naast het bed gaan zitten.

Hij greep de hand van de blinde, en vroeg met zijn doordringende, klankrijke stem:

— Wilt gij het mij niet eens vertellen?

HOOFDSTUK III

Een oude geschiedenis.

De vrouw scheen een oogenblik in tweestrijd te verkeeren.

Toen hernam Raffles:

— O, geloof niet, dat het louter nieuwsgierigheid is! Als er ook maar iets in uw verleden is, waarover gij liever het stilzwijgen zoudt bewaren, dan heb ik mijn vraag niet gedaan! Ik wil niet in uw geheimen doordringen. Maar reeds vaker is het voorgekomen, dat ik op die wijze geleden onrecht heb kunnen herstellen en oude wonden heb kunnen genezen! Gij kunt mij vertrouwen als ware ik werkelijk een dokter — en mijn secretaris Charly Brand is even gesloten als het graf! Misschien kan ik u wel van dienst zijn. In ieder geval verdient gij beter dan hier in deze buurt te verkwijnen. Wellicht valt er nog iets aan uw blindheid te doen.

De blinde haalde met een droevig gebaar de schouders op.

— Wat dat laatste betreft, Mylord, vrees ik dat gij u vergist, zeide zij. Ik heb reeds een paar goede geneesheeren geconsulteerd en deze verklaarden, dat zij mijn geval als ongeneeslijk beschouwden.

— En hebt ge reeds eenmaal een specialiteit geconsulteerd?

— Een specialiteit — ik? Neen, Mylord, dat heb ik niet, en de reden is zeer eenvoudig — ik had geen geld!

— Daarop draait ten slotte weder alles uit! zeide Raffles op doffen toon. Het vervloekte geld speelt overal een rol, en wellicht heeft het deze arme vrouw belet het licht harer oogen te herkrijgen.

Toen vervolgde hij luid:

— Dan is het eerste wat ons te doen staat, zoodra gij beter zijt, eens naar een specialiteit toe te gaan! En vertel mij nu eens hoe het komt, dat gij, die blijkens deze beide foto's rijke ouders hebt gehad — en misschien nog hebt, in Houndsditch terecht zijt gekomen!

Een bittere trek vertoonde zich op het gelaat van den blinde.

— De geschiedenis is in weinige woorden te vertel-

len, Mylord! zeide zij toen. Zij is zoo oud als de wereld, en zij zal telkens hernieuwd worden, zoolang er nog lichtgeloovige meisjes zijn, die luisteren naar de roepstem van een schurkachtigen bedroeger.

Zij wachtte even, als om haar gedachten te verzamelen, en zeide:

— Gij hebt het goed geraden, Mylord! Mijn ouders waren rijk — zeer rijk! Destijds gaf ik daar weinig om, maar naderhand heb ik vernomen, dat zij tot de rijkste burgers van de stad behoorden, waar wij toen woonden mijn karakter niet ten goede is gekomen! Ik werd kige jeugd, zooals het altijd gaat als men het eenige kind is van rijke ouders. Niets was voor mij te goed of te duur, ik werd verwend, vooral door mijn lieve moeder, en ik ben er zeker van, dat deze wijze van opvoeden mijn karakter niet ten goede is gekomen! Ik werd eigenninnig, koppig, en haalde allerlei kattenkwaad uit. De bedienden waren, dat geloof ik nu zeker, meer bevreesd voor mij, dan dat zij mij liefhadden, want ik was trotsch en liet hun gevoelen, dat ik, hoe jong ook, hun meesters was!

De blinde zweeg even, als was zij in de herinnering van het verleden verzonken en ging toen voort:

— Hoe bitter heeft zich dat alles aan mij gewroken! En hoezeer ben ik, dat weet ik zeker, sedert dien tijd veranderd! Op mijn dertiende jaar werd ik naar een der beste kostscholen van Frankrijk gezonden, en pas op mijn zeventiende keerde ik voorgoed terug. Toen heette mijn opvoeding voltooid — maar mijn koppige trotsch en eigengerechtigheid had ik in Frankrijk niet kunnen afleggen! Ik had nu den leeftijd bereikt, dat een jong meisje, zooals men dat noemt „in de wereld gebracht“ wordt. Ik had mij er bijzonder veel van voorgesteld — maar groot was de teleurstelling! Ik ontmoette op deze talloze partijen, soirée's, bals en tuinfeesten slechts meisjes, evenals ik: coquet en harteloos en die alleen maar naar den uiterlijken schijn leefden!

De blinde bracht met een vaag gebaar de linkerhand

naar haar voorhoofd, als wilde zij daar een onaangename gedachte verdrijven.

Toen vervolgde zij:

— De jongemannen waren helaas niet veel beter — leeghoofden en ijdeluiten, die alleen maar konden spreken over honden en paarden, over de beste wijze hoe men zijn das moet strikken, over een nieuwe vinding in overhemdsknoopjes en dergelijke futiliteiten. Tevergeefs zocht ik naar iemand, die een uitzondering op dezen regel maakte — ik vond slechts holheid en zelfzucht! Dat duurde zoo drie jaren, misschien ook wat langer. Toen brak het oogenblik in mijn leven aan, dat mij ten verderve zou strekken! Maar ik weet zeker, dat het mij tevens nader tot den Heer heeft gebracht! Er werd in onze stad een permanent circus opgetrokken, en ruim een jaar nadat de eerste steen gelegd was, werd het feestelijk ingehuldigd. Ik ging er veel heen, meestal met mijn ouders, maar soms ook met vriendinnen, en het duurde niet lang of mijn aandacht werd getrokken door een der artisten. Hij was trapezewerker en nog zie ik het, hoe hij daar heel boven in den circus met nog twee vrouwen en drie mannen de stoutmoedigste toeren verrichtte.

Met een huivering hield de vrouw even op.

Haar gelaat was nu zeer bleek geworden.

Krampachtig hield zij nog steeds de beide handen om de zwartfluweelen tasch geklemd.

Nu hernam zij op doffen toon:

— Hij was gebouwd als een jonge God, en men zeide dat zelfs beeldhouwers uit de stad hem tot hun model kozen, als zij gedaanten uit het Grieksche heldentijdperk in het marmer wilden boetseren. Ik wil niet al te lang uitweiden — en gij moet het mij ten goede houden, Mylord, als ik dit gedeelte van mijn verhaal zoo veel mogelijk bekort.

Mary Steelcrop bedekte het gelaat even met beide handen en een siddering liep haar door de leden.

Op fluisterenden toon vervolgde zij:

— Ik kreeg hem lief, tot waanzinnig wordens toe! Eindelijk had ik dan een man gevonden, een man in de ware beteekenis van het woord. Iederen avond waagde hij zijn leven met een glimlach op de lippen, hij was moedig, jong en schoon! Toen kende ik nog zijn lage ziel niet! Ik kwam nu bijna iederen avond in den circus en spoedig genoeg bemerkte hij, welk een indruk hij op mij gemaakt had!

— Hoe was zijn naam? vroeg Raffles op zachten toon.

— Hij en zijn makkers tsaden op onder den artisten-

naam „Les frères Sartorello”, maar hij was een Engelschman en zijn ware naam luidde Jefferson Wynn. Een der vrouwen was zijn zuster, maar de overigen waren vreemden, Franschen en Italianen, een der laatsten heette werkelijk Sartorello.

— Wisten uw ouders.....?

— In den aanvang wisten zij niets, Mylord! Hoe zouden zij een oogenblik hebben kunnen vermoeden, dat hun trotsche dochter, die zelfs den neus optrok voor de rijkste jongelieden, haar oog had laten vallen op een kunstenaar? Zij zouden eerder geloofd hebben, dat het vergaan van de wereld aanstaande was! Maar laat ik kort zijn. Wij zagen elkander in het geheim en een mijner vriendinnen verrichtte daarbij de taak van „postillon d'amour”. En toen bracht een gediensgeest alles aan mijn ouders over! Er volgde een vreeselijk tooneel! Ik herkende mijn vader niet, zoo was hij door woede veranderd! En toen — toen kwam mijn trotsche, onafhankelijke aard boven. Ik geloofde inderdaad dat Jefferson mij innig liefhad, alleen om mij zelfs wille!

De stem van de blinde had een klank van wanhoop en vertwijfeling gekregen.

— Mijn trotsch won het, Mylord, mijn vreeselijke trotsch! Ik gaf alles prijs: rijkdom, ouderlijk huis, mijn goeden naam en dien mijner ouders, mijn geheele toekomst, en ik vertrok met den man, dien ik liefhad, meer dan alles ter wereld, zoo dacht ik toen! Kortens tijd daarop vernam ik van terzijde dat mijn vader mij vervloekt en ontetfd had. Nooit wilde hij mij weder terugzien!

Een doffe snik welde op uit de borst van Mary Steelcrop.

Zij had het hoofd in de kussens begraven en weende bitterlijk.

Raffles had haar de hand op de schokkende schouders gelegd.

— Ween maar, ween maar! Dat zal u verlichting brengen! zeide hij zachtjes. Ik kan mij de rest wel voorstellen!

De arme vrouw wendde haar betraand gelaat naar hem op.

— Het is gegaan op de wijze, zooals ik verdiend heb, Mylord! Het bleek al zeer spoedig, dat het Jefferson Wynn alleen was te doen geweest om mijn geld! Hij had gehoopt, dat mijn vaderen wel „eieren voor zijn geld zou kiezen”, zooals hij het noemde, en er zich in zou schikken als ik eenmaal voor de wet gehuwd was met den man mijner keuze, zoodat hij dan een lui en

gemakkelijk leventje zou kunnen leiden. Toen hij bemerkte, dat zijne berekeningen verkeerd uitkwamen, veranderde dadelijk zijn geheele houding tegen mij. Hij werd grof — hij sloeg mij zelfs op het laatst — en ten slotte liet hij mij en ons kind lafhartig in den steek.

— En sinds hebt gij nooit meer iets van hem gehoord? vroeg Raffles op meewarigen toon.

— Nooit, Mylord! Ik wil u echter ook zeggen, dat ik er geen moeite voor heb gedaan. Ik zou den ellending de deur hebben gewezen, indien hij het gewaagd had, een poging tot toenadering te doen!

— En — mag ik vragen wat gij toen gedaan hebt?

— Dat is in weinige woorden te verhalen, Mylord! antwoordde de blinde op doffen toon. Ik had zeer veel aan paardrijden gedaan, en in den circus, om niet geheel en al afhankelijk te zijn van Wynn, trad ik op als schoolrijdster. Ik bleef dat doen nadat mijn echtgenoot mij verlaten had. En wellicht zou ik het nog doen — want ik ben nog tamelijk jong, Mylord, al zou men het mij niet aanzien! — als het noodlot het niet anders had gewild.

Op een avond werd mijn paard eensklaps schuw en wierp mij in vollen ren af. Ik viel met het gelaat voorover op de balustrade van de arena en verloor het bewustzijn. Wekenlang zweefde ik tusschen leyen en dood. Ik herstelde evenwel — maar het licht mijner oogen was ik kwijt!

— En hoelang is dat wel geleden? vroeg Raffles, door innig medelijden aangegrepen.

— Omstreeks vier jaren, Mylord!

— En — wat volgde daarop?

— Wat zou er op gevolgd zijn, Mylord? hernam Mary Steelcrop op bitteren toon. Natuurlijk kon de directeur van den circus mij niet in dienst houden! Gelukkig ontving ik eenigen steun van een verre bloedverwante, van wie ik in de dagen van voorspoed nooit notitie had genomen en die zich thans een engel van goedheid bewees, ofschoon zij het zelf niet breed had. Zij stierf een jaar geleden en de nood steeg zeer hoog. Ik moest mij bekrijspen — vertrok hierheen, omdat het hier goedkoopster wonen is, en nauwelijks was ik hier, of het lot scheen eindelijk minder grimmig jegens mij te worden.

— De rest doet er weinig toe! viel Raffles haar haastig in de rede.

— Neen, Mylord! Gij moet mij veroorloven mijn verhaal ten einde te brengen! zeide de arme vrouw glimlachend en met aandrang. Er scheen hier in de buurt een goede genius rond te dwalen, die zich het lot aantrok van de armen en verdrukten — die goede genius

waart gij, Mylord! Uw secretaris informeerde naar mij en bracht mij op uw lijst! Ik kon mijn dochttertje weder naar school zenden — en nu is alles weer goed. Eén ding vergat ik echter nog, namelijk om u mijn waren naam mede te deelen, want ik draag sedert eenige jaren noch mijn meisjesnaam, noch den verfoeiden naam van mijn echtgenoot! Ik heet inderdaad Mary Sanderson.

Op dit oogenblik werd de deur haastig opengeworpen en stormde er een lief meisje van omstreeks acht jaar met een verschrikt gezichtje de kamer binnen. Zonder acht te slaan op de beide heeren, wierp zij haar muts en boeken in een hoek, liep snel naar het bed en sloeg haar armen om den hals van haar moeder.

— Wat is er toch met u gebeurd, mama? vroeg zij op angstigen toon. De bureu hebben mij verteld, dat u overreden was! Hoeft u erge pijn?

— Het heeft niets te beteekenen, liefje, antwoordde Mary Sanderson, terwijl zij haar dochttertje over het mooie, blonde haar streek. Heb je Lord Aberdeen al gegroet?

Nu pas wendde Suzanne zich om en sloeg haar mooie blauwe oogen bedeesd naar de beide bezoekers op.

Toen stak zij Raffles schuchter de hand toe en zeide: — Ik weet wel, wie gij zijt, Mylord — en wij zijn u allen zoo erg dankbaar! Ik houd zooveel van u!

— Dat vind ik heel prettig, Suzanne! zeide Raffles op zachten toon, en voor een oogenblik aangegrepen door een aandoening, die hem anders vreemd was.

Daarop wendde hij zich tot Charly en zeide:

— Mijnheer Brand, ik reken er op, dat alles gedaan wordt om deze dame een uitstekende verpleging te geven. Wij zullen haar om te beginnen mijn eigen huisdokter sturen en deze moet maar zeggen, of het wellicht niet beter zou zijn, haar in een ziekenhuis te verplegen.

— Liever niet, Mylord! zeide Suzanne op smeekenden toon.

— Nu, als het niet strikt noodzakelijk is, zal het ook niet gebeuren, mijn kind, zeide hij, terwijl hij haar over de wangen streelde.

Daarop greep hij zijn hoed en gaf Charly een wenk.

Hij trad op het bed toe en drukte Mary Sanderson bemoedigend de hand.

— Ik dank u voor het vertrouwen, dat gij in ons gesteld hebt, het zal niet beschaamd worden, gij hebt in mij voortaan een trouwen vriend op wien gij ten allen tijde kunt bouwen.

HOOFDSTUK IV.

Het nobele hart van Raffles.

Raffles en Charly daalden de trap af en verlieten te voet deze wijk der ellende en der armoede, waar het huis van Mary Sanderson als het ware een oase vormde in een woestijn van vuil en verwaarloozing.

Geruimen tijd liepen de beide vrienden naast elkaander voort.

Eindelijk begon Raffles:

— Daartoe leidt de prachtige inrichting van onze maatschappij!

— Neem mij niet kwalijk, Edward, maar alles wel beschouwd kan de maatschappij er toch niets aan doen, als een meisje uit den deftigen stand de inspraak van haar hart volgt en met een man vlucht, die haar onwaardig is!

— Natuurlijk niet, en daarvoor stel ik haar ook niet aansprakelijk! Wel echter voor het feit, dat de arme vrouw, nu zij toch eenmaal paardrijdster was geworden, als onnut en afval werd uitgestooten toen zij blind werd!

— Hoe had je het dan willen hebben?

— Dat weet je wel! Ik heb je dat meermalen uiteengezet! Allen moeten voor allen zorgen — dat is het gehele geheim!

Weer liepen de twee mannen eenigen tijd zwijgend voort.

Toen hernam Raffles:

— Het spreekt vanzelf, dat er iets voor die arme vrouw gedaan moet worden. En geld alleen is hier natuurlijk niet voldoende. Zij is te trotsch geweest om haar ouders om vergeving te vragen, maar ik ben er niettemin zeker van, dat zij er hevig onder moet lijden, dat haar vader haar niet meer wilde erkennen! Ik geloof, dat het een goed werk zou zijn, als wij eens poegden, hen weder bijeen te brengen. Misschien wil die verbitterde vader niets liever, als iemand zijn bemiddeling aanbiedt!

Charly schudde het hoofd.

— Dat weet ik nog niet! zeide hij. Een man, die gedurende acht jaren geen taal of teeken geeft en zich schijnbaar in het geheel niet om zijn kind bekommert,

die moet wel een hart van steen hebben!

— Misschien wist hij niet waar zij was! zeide Raffles vergoelijkend.

— Dat is geen reden! Voor een man, die over zulke groote rijkdommen beschikt, moest het een kleinigheid geweest zijn, het spoor van zijn dochter terug te vinden, die Engeland immers in het geheel niet verlaten heeft!

— Misschien heb je gelijk, Charly — en toch wil ik de poging wagen!

— Je wilt dus naar Southampton reizen?

— Dat wil ik, en wel zoo spoedig mogelijk! Hij weet misschien niet, dat zijn dochter blind is, hij weet evenmin dat zij in den steek is gelaten door haar echtgenoot — en als ik hem dat mededeel, zal hij misschien wel tot andere gedachten te brengen zijn.

De beide vrienden hadden nu een tamelijk breede straat bereikt, waar zij een huurauto aanriepen, die hen spoedig naar de villa in de Regentstreet bracht.

Dadelijk maakte Raffles zich reisvaardig.

Over een uur vertrok er een sneltrein naar de havenstad, waar volgens alle waarschijnlijkheid de ouders van Mary Sanderson nog leefden.

En met de vaste hoop beziel, dat het hem zou gelukken, den ouden Sanderson tot betere gedachten te brengen, aanvaardde Raffles de reis.

Hij kwam omstreeks één uur in den middag te Southampton aan, waar hij lunchte in een der hotels aan de kade, en zich daar tevens het adresboek liet geven.

Zooals hij wel verwacht had, woonde Prosper Sanderson nog steeds in deze stad.

Raffles liet aanstonds een auto voorkomen en gaf den chauffeur het adres van den rijken handelaar op.

De auto stond stil voor een zeer fraai, maar oud huis, aan een der schoonste verkeerswegen van de stad gelegen.

Het lag tamelijk ver van de straat en was aan drie zijden omgeven door een schoonen tuin.

Raffles zond den chauffeur weg, ging het openstaande tuinhek door en liep langs het vrij breede klinkerpad naar de monumentale voordeur.

Op zijn bellen werd deze deur geopend door een ouden, gebogen bediende met spierwit haar, het type van den bejaarden butler, die een menschenleeftijd lang bij dezelfde familie dient.

Hij keek den vreemdeling eenigszins verbaasd aan, daar het visiteur nog niet was aangebroken en vroeg toon:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

— Ik zou gaarne uw meester en uw meesteres even willen spreken! antwoordde Raffles.

Er verscheen een droeve trek op het gelaat van den ouden bediende.

— Mijn meester is wel thuis, mijnheer, en zal u wel te woord willen staan, maar mijne lieve meesteres kan dat helaas niet meer — zij is omstreeks zes jaren geleden gestorven.

Een diepe ontroering maakte zich van Raffles meester.

Zoo was dus de arme vrouw heengegaan zonder dat zij haar kind had kunnen terugzien!

— Wees dan zoo goed, mijn kaartje aan mijnheer Sanderson te geven, hernam Raffles op zachter toon. Zeg hem, dat ik hem over een zeer dringende zaak kom spreken.

De bediende wierp een blik op het kaartje, maar scheen toch nog even te aarzelen.

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, Mylord, als ik deze opmerking maak, maar mijn meester zal niet zeer lang kunnen spreken! Gij moet weten, dat hij reeds eenige maanden zwak is en dat de dokter hem iedere opwinding verboden heeft. Er schijnt iets met zijn hart niet in orde te zijn. Hij heeft reeds eenige weken in het ziekenhuis gelegen en de dokter heeft mij in vertrouwen medegedeeld, dat hij voor mijn meester het ergste vreest.

De oogen van den ouden bediende waren vochtig geworden, terwijl hij dit zeide.

Hij raadpleegde nogmaals het kaartje en zeide toen:

— Wees zoo goed mij te volgen, Mylord — ik zal u aandienen! Gij zult echter misschien eenige oogenblikken moeten wachten, want er is toevallig juist een bezoeker bij mijn meester!

Hij liep de ruime vestibule door, ten einde Raffles den weg te wijzen, en ging op een breede eikenhouten trap toe, die naar een gallerij voerde, welke de geheele breedte van de hal besloeg.

Maar nog waren zij de trap niet opgegaan, of langs de gallerij naderden twee mannen.

De een was een huisknecht, die blijkbaar den bezoeker van zoeven uitliet.

Het was een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd, die vroeger waarschijnlijk een knap, innemend gelaat had gehad, hetwelk thans echter alle sporen vertoonde van een liederlijk leven.

De kaken waren vierkant en breed, het voorhoofd laag, de oogen zwart, schuilgaande onder borstelige wenkbrauwen.

De man had een gladgeschoren gezicht en zag er zoo op het oog uit als een pikeur of een trainer.

Met de handen in de zakken en het hoofd eenigszins gebogen, daalde hij achter den bediende de trap af.

Hij sloeg in het geheel geen acht op den bezoeker die na hem kwam, en Raffles kon nu duidelijk zien, dat zijn gelaat door woede vertrokken was.

Hij scheen eenige onverstaanbare woorden tusschen de tanden te brommen en haast te hebben het huis te verlaten.

Raffles keek hem na, totdat de deur voor hem geopend was, en weder achter hem was dichtgevallen.

Toen wendde hij zich tot den bottelier en zeide:

— Het is misschien een onbescheiden vraag, maar ik zou wel gaarne den naam van dien bezoeker weten!

De bottelier scheen zich even te bezinnen en antwoordde toen:

— Het was zooiets als Vine of Wynn, Mylord.

— Als ik het niet dacht, bromde Raffles voor zich heen. De vinger van het Noodlot! Wat zou die schoelje hier hebben gezocht? Nu, misschien krijg ik het aantonds wel te hooren.

De bottelier was thans de trap opgegaan en geleidde den bezoeker nu langs de galerij tot voor een breede, witgelakte deur.

Hij klopte aan, verzocht Raffles beleefd even te willen wachten, en trad binnen.

Eenige oogenblikken later verscheen hij weder en zeide:

— Mijn meester heeft uw naam herhaaldelijk hooren uitspreken, Mylord, en daarom wil hij u ontvangen, maar hij verzoekt u vriendelijk het niet te lang te willen maken, daar hij zich niet wel gevoelt!

— Dat beloof ik je, goede vriend.

De bottelier hield de deur voor den bezoeker open en Raffles trad binnen.

Hij bevond zich in een zeer ruim vertrek, met vier ramen, waarvoor de gordijnen echter bijna geheel waren dichtgetrokken, zoodat er slechts een schemerig licht in de kamer heerschte.

Toch was dat licht helder genoeg om daarbij de gedaante van een man te kunnen onderscheiden die dicht bij den haard in een gemakkelijken leunstoel weggedoken zat, en zelfs niet opzag toen de bezoeker binnentrad.

Hij staarde onafgebroken in de groote vlammen van het houtvuur, hetwelk ondanks het zachte jaargetijde was aangelegd, en scheen in diepe gedachten verzonken te zijn.

Het leek of zijn borst op en neer ging onder den invloed eener heftige gemoedsbeweging.

Raffles trad naderbij en zeide zachtjes:

— Veroorloof mij, mijnheer Sanderson.....

Nu richtte de man bij den haard langzaam het hoofd op en keek in de richting vanwaar de stem gehoord werd.

Toen stond hij langzaam op, niet zonder moeite evenwel, en liep op Raffles toe, waarbij hij zich van een dikken wandelstok bediende.

De oude Sanderson was een buitengewoon groot en zwaarlijvig man, met een breed gelaat, dat thans door rimpels doorploegd was, en dat blijkbaar binnen korten tijd zeer vermagerd was, want hier en daar hing het vel in breede plooiën over het gebeente.

Zijn oogen waren flauw en troebel.

Met een enkelen blik had Raffles gezien dat de dagen van dezen man geteld waren.

Sanderson stond nu voor Raffles stil, klemde met eenige inspanning zijn monocle in het oog en zeide toen op heeschen toon;

— Gij zijt Lord William Aberdeen uit Londen?

— Die ben ik, mijnheer!

— Uw naam is mij welbekend! Men zegt, dat gij zeer veel goed doet! Neem plaats wat ik u bidden mag, en zeg mij wat u tot mij voert. Vergeef het mij wanneer ik u een weinig opgewonden mocht voorkomen — ik heb zoeven een bezoek gehad — een onwelkom bezoek, dat mij ten zeerste heeft aangegrepen! Het herinnerde mij aan dingen, die voor mij dood en begraven moeten zijn!

— Ik kende dezen bezoeker, mijnheer! hernam Raffles op zachten toon. Het was Jefferson Wynn, de echtgenoot van uw rampzalige dochter.

Sanderson wankelde achteruit en drukte de hand op het hart.

Hij slaakte een kreunende zucht, maar dadelijk daarop zwollen de aderen aan zijn voorhoofd en riep hij toornig uit:

— Gij kent dus dien ellendeling? Weet gij dan soms ook wat hij hier kwam doen?

— Ik had hem nooit gezien, mijnheer, voor ik hem zoeven op de trap tegenkwam en ik weet ook niet wat hij hier kwam doen — al kan ik het wel vermoeden.

— Dan zal ik het u zeggen, mylord! De schurk dorst mij geld vragen, op grond dat hij met — met mijn dochter gehuwd was! Ja, hij dorst mij zelfs te dreigen! Ik kan het mij nog niet begrijpen, dat ik hem niet aanstonds als een hond heb neergeschoten!

Sanderson had zich opnieuw in een stoel laten neervallen.

Zijn ademhaling ging moeilijk en telkens bracht hij den zakdoek naar zijn mond.

— Ik kan mij uw toestand zeer goed voorstellen, mijnheer Sanderson, hernam Raffles, maar ik bezweer u tracht thans een oogenblik kalm te zijn, en geduldig naar mij te luisteren.

— Dat wil ik, mylord, als gij mij maar niet komt spreken over — haar! Ik wil niets meer over haar hooren.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Sanderson, maar gij moet reeds begrepen hebben, dat ik juist daarom kom! zeide Raffles met zachten aandrang. Bedenk toch om Gods wil, dat zij uw eenigst kind is, dat zij haar jammerlijke vergissing — want zoo beschouw ik het — met een ellendig leven, dat acht jaren duurde, heeft geboet, en dat zij thans tot de ongelukkigste van alle stervelingen behoort!

— Haar eigen schuld! riep Sanderson op heeschen toon.

— Neen mijnheer Sanderson — niet haar eigen schuld! hernam Raffles met stemverheffing. Het was uw schuld — ja, de uwe! Gij hebt haar opgevoed op een wijze, die haar in den grond moest bederven! In plaats van haar koppigheid met geschikte middeelen tegen te gaan, hebt gij haar daarin gestijfd! Gij hebt haar doen denken, dat haar wil boven alles moest gaan, dat voor haar alles moest buigen en knielen — ook haar eigen ouders, dat zij alles mocht opofferen aan haar eigen wenschen en verlangens! Door uw verkeerde opvoeding zijt gij zelf voor een groot gedeelte de oorzaak geweest, dat uw dochter met een nietswaardige uw huis verlaten heeft. Ik erken, dat gij beiden daartoe slechts bewogen werd door uw overgrootte liefde — maar de uitslag is dezelfde gebleven!

Met gebogen hoofd had Sanderson naar deze beschuldiging geluisterd.

Nu en dan was het alsof hij Raffles in de rede wilde vallen, maar diens krachtige stem en de nadruk

waarmede hij sprak schenen hem de spraak te benemen.

Eindelijk bracht hij er op zwakken toon uit:

— Misschien hebt gij wel gelijk, mylord! Misschien hebben mijn lieve vrouw en ik haar bedorven! Maar toch had zij ons niet op deze wijze zoo grievend mogen bejegenen. Toch had zij moeten beseffen, wat zij aan onzen naam verplicht was! Neen, wat zij gedaan heeft is onvergeeflijk, daar blijf ik bij!

— En gelooft gij dan niet aan een straf, mijnheer Sanderson, die sterker is dan alles wat gij aan bestraffing hebt kunnen verzinnen? Hebt gij wel eens beseft hoe het leven van uw kind geweest moest zijn, aan de zijde van dien ellendeling. Is het u nooit te binnen gevallen, dat zij heeft geboet op een wijze, die in geen verhouding staat tot hetgeen zij misdreven heeft?

— Ja, het was het leven dat zij zelf verkozen heeft! antwoordde Sanderson op doffers toon. Zij heeft hem gesteld boven ons — zij heeft er de gevolgen van moeten dragen. En gij spreekt steeds over haar — maar weet gij wel — dat mijn arme vrouw slechts weinige jaren na haar heengaan van hartzeer is gestorven?

— Dat is zeker vreeselijk, mijnheer Sanderson, maar wie weet of gij dat niet voorkomen had kunnen hebben, als gij, al ware het eenige maanden na het vertrek van uw eenig kind, nasporing naar haar had gedaan! Gij zoudt dan hebben geweten, dat uw dochter bitter berouw had van haar overijlden stap, dat haar echtgenoot haar reeds begon te verwaarloozen, en dat zij met paardrijden in haar onderhoud moest voorzien. Er is nog iets ergers, mijnheer Sanderson! Uw arme vrouw is gestorven — maar uw eenigst kind..... is blind geworden!

Sanderson keek den bezoeker met starende oogen aan. Die mededeeling scheen een vreeselijken indruk op hem te maken.

— Blind — zegt gij, zeide hij nauwelijks verstaanbaar. Groote God hoe is dat mogelijk.

— Zij is van het paard gevallen, mijnheer Sanderson, en met haar gelaat op de balustrade van den circus terecht gekomen!

— En hoe lang is dat geleden?

— Omstreeks een jaar of vier geleden, mijnheer!

De oude Sanderson had het hoofd in de handen begraven.

En plotseling schokte zijn zwaar lichaam heen en weder onder de snikken die uit zijn borst opwelden.

— Blind! Mijn arm kind! riep hij uit. Dat het daartoe moest komen.

— Ik kon u dit niet besparen, mijnheer Sanderson! Gij moest het weten! hernam Raffles. Gij kunt u nu zelf wel voorstellen, wat er gevolgd is. Natuurlijk kon zij niet langer aan het circus blijven. Wynn had haar trouwens reeds een paar jaar tevoren in den steek gelaten, en had in het geheel niet meer naar haar omgezien. Zij moest dus voor haar — en voor haar dochttertje den kost verdienen, en zij heeft gedaan wat zij kon, dat verzeker ik u! Haar karakter heeft zich geloutherd onder die beproeving, en gij zult haar zeker niet herkennen als gij haar terug zult zien in haar armoede! Want nietwaar, mijnheer Sanderson — wij behoeven er toch zeker geen oogenblik aan te twijfelen, dat gij haar onmiddellijk zult gaan opzoeken!

Op deze vraag volgde een langdurig stilzwijgen.

De ongelukkige vader was blijkbaar aan een hevigen zielestrijd ten prooi.

Maar eensklaps stond hij op, en kwam wankelend met uitgestrekte handen op Raffles toe.

En snikkend riep hij uit:

— Breng mij naar mijn kind, mylord! God helpe mij — ik kan niet anders! Zij heeft teveel geleden — ik vergeef haar! Blind — blind! Het is vreeselijk!

Raffles had de beide hem toegestoken handen gegrepen, en drukte ze met kracht.

Hij zelf, de man, die den dood honderden malen onder de oogen had gezien, de onverschrokken avonturier met zijn stalen zenuwen, kon zijn ontroering nauwelijks bedwingen.

Maar de schok was bijna te groot geweest voor den ouden Sanderson.

Uitgeput liet hij zich weder in zijn stoel vallen en bedekte het gelaat met beide handen, terwijl zijn borst zwoegde en hij blijkbaar met moeite adem haalde.

HOOFDSTUK V.

De dood komt tusschenbeide.

Raffles trad snel op een kleine tafel toe, welke hij bij den haard had zien staan, schonk een glas vol water en liet er een paar druppels van het krachtig opwekkend middel invallen, dat hij in een fijn geslepen flaconnetje steeds bij zich droeg.

Hij roerde het mengsel goed om en liet toen den grijsaard eenige teugen nemen.

Deze herstelde zich vrij spoedig, en richtte zich toen tot Raffles met de opmerking:

— Uit wat ge mij zoeven hebt medegedeeld, mylord, moet ik opmaken, dat gij mijn ongelukkige dochter goed kent, nietwaar?

— Ik ken haar persoonlijk pas sedert eenige dagen, mijnheer, antwoordde Raffles.

En daarop deelde hij den ouden heer in korte woorden mede, wat er den vorigen dag was voorgevallen, zoo vluchtig mogelijk heenlopend over het feit, dat Mary Sanderson onder den naam van Mary Steelcrop reeds een jaar lang tot zijn beschermelingen behoorde.

Toen Raffles had uitgesproken greep Sanderson zijn hand en drukte ze met tranen van dankbaarheid in zijn oogen.

Toen richtte hij zich op en zeide:

— Ik zou nog heden met u willen vertrekken, mylord, maar eerst heb ik zekere zaken te regelen. Ik weet dat de dood mij wenkt, en ik wil mij niet door hem laten overvallen, voor ik mijn maatregelen heb genomen. Acht gij het goed, dat ik morgen met u vertrek?

— Uw dochter zal zeker zeer naar u verlangen, mijnheer Sanderson, maar ik begrijp dat de zaken waarover gij spreekt van groot belang moeten zijn, en dus eerbiedig ik uw wensch! Ik heb hier eenige vrienden, die ik een bezoek kan brengen en tevens zou ik mijn bezitting, onder den rook van de stad gelegen, eens kunnen bezichtigen. Vindt gij het goed dat ik u morgenochtend om tien uur kom halen? Er gaat een goede trein om elf uur.

— Dat is goed, mylord! Ik reken op u! Ik zal uw steun behoeven, want ik gevoel dat het bezoek van dien

schurk mij zeer veel kwaad heeft gedaan! O, dat ik niet jong meer ben, en hem niet met deze eigen handen de hersens heb kunnen inslaan!

— En — staat gij mij toe, mijnheer, dat ik een kort telegram verzend? vroeg Raffles op veelbeteekenenden toon.

— Doe dat, mylord! Ik heb het stellig moeten bedenken, maar de vreugde heeft mij overstelpt. • Ja, mylord, het is vreugde. Want nu gevoel ik het — ik heb steeds tegen mijn eigen overtuiging gehandeld. In mijn hart was ik steeds bij mijn lief kind, dag en nacht! O, hoe heb ik mijn gemoed zoo kunnen verharden — hoe heb ik mij kunnen verzetten tegen de innige smeekbede van mijn vrouw.

Weer brak de grijsaard in een hartstochtelijk gesnik los en Raffles had moeite hem tot bedaren te brengen.

Ten slotte echter was Sanderson in zooverre gekalmeerd, dat Raffles afscheid van hem kon nemen, met de belofte hem den volgenden dag te komen halen.

De oude hofmeester ging hem weder voor om de buitendeur te openen.

Op het punt het huis te verlaten, legde Raffles glimlachend zijn hand op den schouder van den trouwen bediende, en zeide vriendelijk:

— Ik kom uw meester morgenochtend halen, goede vriend. Hij zal mij vergezellen — naar iemand die hem zeer lief is! Mijnheer Sanderson is zeer opgewonden — helpt gij hem voor het een en ander zorgen!

En nog voor de diepontroerde grijsaard iets had kunnen antwoorden, had Raffles hem toegeknikt en het prachtige groote huis verlaten, een huis als een paleis, waar wellicht toch erger geleden was dan in de nederigste hut.

De eerste gang van Raffles was naar het dichtstbijzijnde telegraafkantoor, vanwaar hij een telegram aan Charly verzond, waarin hij hem uitnoodigde, het goede nieuws voorzichtig aan Mary Sanderson mede te deelen, en hem tevens aankondigde, dat hij den volgenden dag met den vader van de blinde naar Londen zou terugkeeren.

Hij bracht den dag door met het afleggen van eenige bezoeken, en een tochtje naar zijn bezitting dicht bij Southampton, die hij dank zij de goede zorgen van den rentmeester, die zeer verheugd was hem te zien, in de beste orde bevond.

Hij keerde weder naar de stad terug, dineerde in zijn hotel, bezocht des avonds de opera en begaf zich vrij vroegtijdig ter ruste.

Den volgenden morgen stond hij vroeg op, volgens zijn onveranderlijke gewoonte, huurde een paard in de manège en maakt een morgenrit, in de fraaie bosschen, dicht bij de stad.

Daarop ontbeet hij, kleeedde zich en stond juist om tien uren — want Raffles was een man van de klok — weder voor de deur van het prachtige heerenhuis.

De bottelier ontving hem met een gelaat, glanzend van innige blijdschap.

Hij scheen reeds van alles op de hoogte te zijn gebracht en voerde den bezoeker snel naar een groote ontvangkamer, dicht bij de groote hal gelegen.

Daar stond de oude Sanderson hem reeds met ongeduld en geheel gekleed te wachten.

Hier in het volle licht van het groote vertrek, waar de zon door vier ramen binnendrong, viel de bleekheid van den grijsaard nog meer op dan gisteren.

Hij scheen letterlijk door ongeduld verteerd te worden.

Moeilijk leunende op zijn stok, kwam hij naar Raffles toe, en stak hem de bevende hand toe.

— Ik ben blij, dat gij er zijt, mylord! riep hij uit. Ik gevoel dat het met mij teneinde loopt! Ik heb een zeer slechten nacht gehad — en soms was het mij, alsof mijn hart stilstond! O, dat dit alles geen vijf jaren geleden is gebeurd!

— Gij moet niet zooveel vrij spel aan uw aandoeningen laten, mijnheer Sanderson, zeide Raffles. Tracht u zoo kalm mogelijk te houden, de blijdschap van het wederzien zou u misschien zeer ernstig kunnen benadeelen!

Sanderson scheen nauwelijks naar hem te luisteren.

Hij keek om zich heen als zocht hij iets, en vroeg aan den bottelier, die mede was binnengetreden:

— Waar heb je mijn valies neergezet, Burton? Het is immers gepakt? Ik zoek er overal naar! Geef het mij spoedig, want wij hebben haast.

Het kleine valies stond op een tafel onder het bereik van den grijsaard, en het was zonderling, dat hij het zelf nog niet had gezien.

Burton greep het en wilde het uit de kamer dragen

om het voor zijn meester in de vestibule neder te zetten.

Maar Sanderson riep hem ongeduldig terug en zeide:

— Geef het mij maar, wij moeten aanstonds vertrekken.

Burton keerde zich om, wierp zijn meester een vragenden blik toe, en overhandigde hem het valies.

Sanderson stak de hand uit en greep het.

Maar op hetzelfde oogenblik gleed het valies uit zijningers en viel met een doffen slag op den vloer.

Sanderson bracht beide handen naar de borst.

Zijn gelaat kreeg een doodelijk verschrikte uitdrukking, en hij scheen door een hevige benauwdheid te worden aangegrepen.

Een oogenblik wankelde hij als een dronken man en toen kwamen eenige woorden nauwelijks hoorbaar over zijn lippen:

— Mijn kind... mijn Mary...!

Hij deed een stap vooruit, draaide eensklaps op zijn eigen as en viel ruggelings met uitgespreide armen op de groote vierkante tafel.

Zijn hooga hoed viel af bij den val, en rolde door het vertrek.

Een dunne stroom donkerrood bloed vloede uit den hoek van den scheefgetrokken mond, nog een diepe zucht — en toen was alles uit.....

Als verlamd van ontzetting had de oude bottelier dit schouwspel gadeslagen dat nauwelijks eenige seconden had geduurd.

Toen wierp hij zich met een kreet op het lichaam van zijn meester en riep jammerend:

— Mijn arme meester, wat is er toch met u?

Raffles trad naderbij en trok hem met zachten dwang van het levenlooze lichaam.

— Gij moet u trachten te beheerschen, mijn vriend — het lot heeft niet gewild dat uw meester zijn dochter in dit leven zou weerzien. Hij is dood — door een beroerte getroffen. Misschien heeft de vreugde hem gedood — misschien het gesprek van gisteren met — dien man, en wat daarop gevolgd is. Kom, help mij hem op de sofa leggen.

Maar de oude bottelier bleek niet bij machte Raffles de behulpzame hand te bieden.

Hij trilde als een espenblad en had moeite zich op de been te houden.

Zonder zich lang te bedenken greep Raffles het zware lichaam, tilde het op en legde het behoedzaam op een rustbank neder.

Hij schoof een kussen onder het hoofd, sloot de

oogen van den dooden man en vouwde hem de handen over de borst.

Toen zeide hij op zachten toon:

— Ga de bedienden halen, opdat zij hun meester een vaarwel kunnen toeroepen! Weet gij ook of hij verwanten had in deze stad?

De oude hottelier scheen met moeite zijn gedachten te verzamelen en zeide toen:

— Voor zoover ik weet, had hij hier te Southampton geen familie, mylord, althans geen naaste bloedverwanten. Mijn meester heeft een ouderen broeder in Indië, die kinderloos is, en dat is voor zoover ik weet alles!

— En zijn vrouw?

— Die heeft hier eenige broeders en zusters, mylord! Ik geloof dat ook haar vader nog leeft.

— Dan zal ik aanstonds onderzoek gaan doen, voor de annonce in de bladen en voor de droevige rest zorgen, zeide Raffles ernstig. Ik kom over eenige uren terug.

Hij wierp nog een laatsten blik op het strakke, bleeke gelaat daarginds op de rustbank, verliet daarop de kamer en vervolgens het huis.

Buiten gekomen stond hij een oogenblik stil.

— Ik heb het wel gevreesd! mompelde hij zachtjes. De ontroering is hem te sterk geweest, en heeft zijn einde nog verhaast! Hoe vreeslijk dat ik nu een tweede telegram aan Charly moet zenden, om het eerste ongedaan te maken!

En nu begon Raffles zijn tocht door de stad om alle maatregelen te nemen, die noodzakelijk waren met het oog op het noodlottige sterfgeval.

Hij bezocht eenige der naaste familielieden, wier adres hij na eenig zoeken had ontdekt, stelde hen van het gebeurde in kennis en deelde hen ook, voor zoover hij dit noodig achtte, de reden van zijn komst mede en de verhouding waarin hij tot den doode had gestaan.

Hienmede ging de halve dag heen, en toen wisten allen die het moesten wetten dat de dood den ouden Sanderson achterhaald had.

Nog dienzelfden avond verscheen het bericht van zijn overlijden in alle plaatselijke en ook in de groote Londensche bladen.

Raffles had nogmaals een bezoek gebracht aan het groote, nu geheel leege huis en zich toen bescheiden teruggetrokken om plaats te maken voor de bloedverwanten, die aanstonds op het huis waren neergestreken, wellicht in de zoete verwachting, dat er voor hen iets zou overschieten van de nalatenschap die ongetwijfeld reusachtig groot zou zijn.

Hij lunchte snel in zijn hotel en keerde met den trein van twee uur vijftien weder naar de hoofdstad terug, na Charly telegrafisch van zijn komst op de hoogte te hebben gebracht.

Hij vond den jongen man dus thuis, en stelde hem na de begroeting aanstonds de vraag:

— Heb je haar het droevige nieuws medegeedeeld?

— Ja Edward!

— Hoe vatte zij het op?

— Ofschoon ik het haar zoo voorzichtig mogelijk trachtte mede te deelen, trof het bericht haar diep, maar toch werd haar droefheid eenigszins gedempt door de gedachte dat haar vader haar althans vergeven had, en het voornemen had gekoesterd haar aan zijn hart te drukken!

— En — is er verder nog iets gebeurd?

— Niets van bijzondere beteekenis. Ja — misschien toch wel! Ik heb mijn tijd goed weten te besteden en ik heb mij veroorloofd, daar ik niet bij jou wilde achterstaan, met Mary Sanderson naar een onzer beste specialiteiten in oogziekten te gaan.

— En wat zeide hij? riep Raffles levendig uit.

— Helaas Edward, hij kon slechts weinig hoop geven. Het is een aandoening van de zenuwen en slechts een zeer geweldige plotselinge aandoening, een hevige schrik of een onverhoedsche overstelpende blijdschap zou haar misschien het licht van haar oogen weergeven — misschien!

Raffles boog het hoofd.

Hij wist uit ervaring, dat in de practijk dergelijke gevallen slechts zeer spaarzaam voorkomen.

En toch mocht men alle hoop nog niet laten varen.

Wie weet, zou het toeval de ongelukkige wel te hulp komen.

Raffles deelde Charly breedvoerig mede wat er te Southampton gebeurd was en verhaalde hem het plotselinge einde van Mary's vader.

Daar het nog tamelijk vroeg in den middag was, besloten de beide vrienden nog een bezoek te brengen aan Mary Sanderson, die zij nog steeds aan haar sponde gekluisterd, maar toch reeds veel kalmer vonden.

De kleine Suzanna was zooveen uit school thuis gekomen en las haar moeder uit een op straat gekochte courant met haar fijne kinderstemmetje en nu en dan ophoudend om een moeilijk woord te spellen, de belangrijkste berichten voor.

Raffles had bloemen medegebracht, die spoedig het kleine vertrek met haar geuren vervulden.

Hij trad op het bed van de jonge vrouw toe en vatte haar hand.

— Ik ben weder terug, mevrouw, en ik breng u de laatste groeten van uw vader. Zijn laatste woorden waren voor u, in den letterlijken zin! Ik was er bij tegenwoordig, en ik verzeker u dat hij u van ganscher harte vergeven heeft!

Een snik steeg op uit de borst van de jonge vrouw.

Zij drukte de hand van Raffles met kracht en zeide:

— Wat zijt gij goed, mylord! en hoe dank ik u voor alles wat gij voor ons gedaan hebt!

— Het heeft niets te beteekenen, mevrouw, en ge moogt ook niet zeggen, dat ik goed ben! zeide Raffles kortaf. Ik wil dat nooit meer uit uw mond vernemen! Zeg mij liever eens of gij geen plezier zoudt hebben, zoolang gij hier nog woont, een klein harmonium op uw

kamer te hebben! Gij zult morgen weder mogen opstaan, misschien reeds vanavond weer. Ik heb er in onze woning een staan, dat plaats heeft moeten maken voor een grooter, en mijn chauffeur is een krachtig heerschap, die het met gemak naar boven zal kunnen dragen. Ik heb hooren zeggen, dat gij goed piano speelt, en ik ben er zeker van, dat een goed, klein kamerorgel u den tijd aanmerkelijk zal bekorten!

— Daarvoor dank ik u hartelijk, mylord!

— Dan zullen wij nog een paar dagen wachten, tot na de begrafenis in ieder geval, en tot dat de geneesheer mij verzekerd heeft, dat gij zonder eenig bezwaar weer zult kunnen opstaan.

En daarop vertrokken de beide vrienden weder, uitgeleide gedaan door Suzanne, en door het kleine trouwe hondje.

HOOFDSTUK VI.

Wynn verschijnt ten tooneele.

Eenige dagen waren voorbij gegaan sedert de gebeurtenissen, in het vorige hoofdstuk beschreven.

De teraardebestelling van den ouden Sanderson had plaats gehad, maar zijn eenig kind had er niet bij tegenwoordig kunnen zijn, daar de geneesheer haar ten stelligste het reizen had verboden, voor er eenige dagen verlopen zouden zijn.

Verre bloedverwanten hadden aan de lijkbaar gestaan, en een neef, die den overledene tijdens zijn leven zeker niet meer dan drie malen had gezien, hield een treffende lijkrede, waarin hij de voortreffelijke eigenschappen van den doode schilderde, en een tweede neef, die ternauwernood had geweten dat er iemand bestond die den naam Sanderson droeg, zeide „namens de familie van den diepbetreurden overledene” dank.

Daarmede was alles afgelopen — en men behoefde nog slechts te wachten op de opening van het testament, dat zich zeker onder berusting van den ouden notaris zou bevinden, een goed vriend van den doode, die hem tot op het laatste oogenblik trouw was gebleven, ondanks het feit dat Sanderson in de laatste jaren zeker niet de man was, om veel vriendschap voor te gevoelen.

Eenige uren na de begrafenis had de opening van het testament plaats ten huize van dezen notaris, in tegenwoordigheid van een twintigtal familieleden, die eensklaps uit alle windstreken waren komen toesnellen, en zich ter elfder ure herinnerden dat Sanderson tot hunne verwanten behoorde.

Uit Londen was iemand overgekomen, die machtiging had gekregen van Mary Sanderson, de eenige dochter van den doode, om in haar naam te handelen.

Die „iemand” was John Raffles.

En dan was er nog een tweede iemand, die evenals hij met een schuin oog door alle aanwezigen werd aangezien.

Dat was Jefferson Wynn, de echtgenoot van Mary Sanderson.

Hij had natuurlijk het overlijdensbericht in de bladen gelezen, en daar hij inderdaad de echtgenoot was van Sanderson's dochter, had niemand het recht, hem den toegang te ontzeggen tot de vertrekken van den notaris, waar nu het testament zou worden voorgelezen.

Hoe bitter was echter de teleurstelling van al die erfenisjagers, toen de oude notaris hem met luider stemme het testament voorlas, waaruit bleek, dat Sanderson

zijn geheele vermogen, bij gebrek aan mannelijke nakomelingen, aan zijn eenige dochter had vermaakt!

Als een troep opgeschrikte duiven vloog het geheele gezelschap op en verliet het huis van den notaris met een snelheid die zij volstrekt niet trachtten te verbergen.

Raffles had onmiddellijk, na slechts weinige woorden met den notaris te hebben gewisseld en hem het voorloopig adres der millioenenerfgename te hebben opgegeven, diens huis verlaten en zich naar het station begeven, waar hij nog juist bijtijds aankwam om den trein naar Londen te kunnen halen.

Toen hij bij het vertrek nog een blik uit het raampje wierp, zag hij Jefferson Wynn het perron komen opstormen.

Blijkbaar was het zijn doel geweest, zich eveneens naar Londen te begeven.

Hij stampvoette en keek woedend den trein na, die daar voor zijn neus wegreed.

— Zoo, zoo, mijnheer Wynn, wilde je ook naar Londen? bromde Raffles voor zich heen, dan zul je nog een uur of vier moeten wachten, voor de volgende trein vertrekt.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles onmiddellijk rapport van zijn reis was gaan uitbrengen aan Mary Sanderson, die voor het eerst het bed had mogen verlaten ofschoon zij nog niet op straat mocht komen.

Hij doelde het haar in weinige woorden mede, en befoefde nog dienzelfden avond te zullen terugkomen, teneinde het noodige met haar te bespreken, met het oog op de toekomst, die thans, in materieel opzicht tenminste, zich zoo schitterend liet aanzien.

Daarop begaf hij zich naar de villa waar Charly hem reeds met ongeduld wachtte.

Gaston had voor een uitstekend diner gezorgd, en de beide vrienden begaven zich aanstonds naar de eetzaal.

Zoodra zij gezeten waren vroeg Charly, die zijn ongeduld niet langer bedwingen kon:

— En vertel mij nu eens, Edward — is het gegaan zooals je verwacht had?

— Ja, Charly! Ik had reeds op den eersten dag waarop ik Sanderson zag begrepen, dat hij zijn testament ging veranderen! Dat waren blijkbaar de „belangrijke zaken” die hem beletten, aanstonds met mij mede naar Londen te vertrekken! En hij heeft er goed aan gedaan, want als hij inderdaad met mij vertrokken was, dan zou hij waarschijnlijk niet meer in de gelegenheid zijn geweest het onrecht jegens zijn kind goed te

maken. Bij den eersten blik zag ik dat zijn dagen geteld waren.

— En hoe vatten de lieve bloedverwanten het bericht op?

— Dat kun je je wel voorstellen! Voor zoover zij iets afwisten van het noodlottig familiedrama, hoopten zij natuurlijk van ganscher harte, dat de oude Sanderson zijn gemoed tegen zijn eenige dochter verhard zou hebben, en dat hij haar voor goed had onterfd, zoodat het groote fortuin onder hen verdeeld zou worden!

— Kende je die familieleden?

— Ik had geen hunner ooit gezien! Tenminste als men Jefferson Wynn geen familielid gelieve te noemen.

— Wat? Was die er? riep Charly verbaasd.

— Ja, en dat behoeft ons immers niets te verwonderen! Hij was eenige dagen geleden in Southampton, en toen hij van het overlijden van zijn schoonvader vernam, heeft hij natuurlijk onmiddellijk begrepen, dat hier wat te halen viel, en dat hij zijn rechten moest doen gelden!

— Maar dan bestaat er groote kans, Edward, dat die schuik zich bij Mary Sanderson vervoegt, en zijn plaats weder aan haar zijde opeischt nu zij schatrijk is geworden! riep Charly verschrikt uit.

— Daaraan heb ik natuurlijk ook gedacht, Charly, en ik moet er aan toevoegen: — wij zullen daar helaas weinig aan kunnen doen!

— Wat zeg je daar? Zouden wij dien ellendeling zijn gang moeten laten gaan, hernam Charly toornig.

— De man heeft de wet aan zijn zijde, vrees ik, antwoordde Raffles, schouderophalend, en terwijl zijn lippen zich minachtend krulden.

— Ook nadat hij haar moedwillig verlaten heeft, reeds eenige jaren geleden?

— Ik vrees van wel, Charly! ik geloof tenminste niet dat het Engelsche wetboek dienaangaande eenige beperking kent. Als Wynn in de rol van berouwhebbend echtgenoot weder ten tooneele verschijnt, dan zal Mary Sanderson in ieder geval genoodzaakt zijn het wetsartikel betreffende de gemeenschap van goederen na te leven! Zij kan alleen eischen, dat zij gescheiden leven!

— Dat is tenminste iets gewonnen, riep Charly op grimmigen toon. Ik zou het een onverdraaglijk denkbeeld vinden, dat die schobbejak kalm zijn plaats weder naast de vrouw, die hij eenige jaren geleden op zulk een laaghartige wijze in den steek liet, innam, alleen om van haar rijkdom te profiteren.

— Wij zullen maar hopen, dat het zoover niet zal

komen, mijn jongen! Ook mij zou dat denkbeeld zeer tegen de borst stuiten.

De beide vrienden spraken nog geruimen tijd door over dit onderwerp en daarop begaven zij zich naar de fraai gemeubelde muziekzaal, waar Raffles pas een schoon, groot harmonium had laten plaatsen.

In een hoek, overdekt met een kleed, stond een veel kleiner orgeltje.

— Hier staat het kleine geschenk voor Mary Sanderson, zeide Raffles, terwijl hij op het instrument wees, ik heb het nu eenmaal beloofd, en ik wil mijn woord houden, ofschoon zij reeds morgen in staat zal zijn, veel schooner instrumenten te koop en!

— Als dat groote fortuin in de handen van een blinde haar maar niet tot verderf strekt! merkte Charly op.

— Dat zal het zeker niet, als wij blijven toezien, Charly! Ik heb bij mij zelf reeds de belofte afgelegd, dat wij Mary niet uit het oog mogen verliezen, daar zij vooral den eersten tijd nog hulpbehoevend zal blijven.

Onder het spreken had Raffles op den knop van de electrische schel naast de deur gedrukt.

Gaston trad het vertrek binnen.

— Vraag eens aan Henderson of hij aanstonds hier wil komen, Gaston beval Raffles op vriendelijken toon.

De oude bediende verdween en eenige minuten later trad Henderson de chauffeur het vertrek binnen.

Raffles monsterde even zijn reusachtige gestalte en vroeg toen glimlachend, terwijl hij op het orgeltje wees:

— Zou je in staat zijn, Henderson, dit instrument op te tillen en een trap op te dragen? Je kunt er natuurlijk een draagvoel bij gebruiken.

Inplaats van aanstonds te antwoorden, liep Henderson op het instrument toe, ontdeed het van de hoes, bekeek het een oogwenk, en omvatte het met zijn geweldige armen.

Schijnbaar zonder eenige inspanning tilde hij het orgeltje van den vloer en hield het zoo eenigen tijd vast.

Toen zette hij het behoedzaam weder neer, wendde zijn goedig gelaat naar Raffles en zeide:

— Het is niet heel zwaar, mylord! Met een draagvoel zal het heel gemakkelijk gaan.

Raffles glimlachte.

Hij wist zeer goed, dat het orgel minstens tweehonderd kilo woog!

Maar voor de geweldige lichaamskracht van den chauffeur soheem dit zware gewicht niet te tellen!

— Als je denkt dat het gaat, Henderson, zorg dan voor wat je nodig denkt te hebben en kom met een van de bestelauto's voor de deur, nu aanstonds. Wij gaan dit orgeltje aan mevrouw Sanderson brengen!

— Uwe bevelen zullen aanstonds worden ogevolgd mylord! antwoordde Henderson.

Hij verliet het vertrek en een kwartier later was het orgel in de auto geplaatst.

Henderson had naast het stuurwiel plaats genomen en Raffles zou zich met een huurauto naar Houndsditch begeven.

Het was reeds geheel duister toen de beide auto's daar aankwamen en voor de deur stilhielden van het huis, waar Mary Sanderson nu wel den langsten tijd zou hebben gewoond.

De chauffeur van de huurauto kreeg bevel om te wachten en tevens op de andere auto te letten.

Daarop nam Henderson het kleine orgel met behulp van twee sterke draagriemen op zijn rug en beklom daarmee de steile trap met evenveel gemak als een schooljongen met een boekenransel op den rug.

Ieder ander dan Raffles zou zich zeker verbaasd hebben over het feit dat Henderson zelfs op geen enkel portaal stilhield om even uit te blazen, maar de Grootte Onbekende was aan deze krachttoeren van den reus al te zeer gewend om er zich over te verwonderen.

Pas op de bovenste verdieping liet Henderson het orgel behoedzaam van zijn breeden rug glijden en keek Raffles vragend aan.

— Waar moet het heen, mylord?

— Die deur daarginds, Henderson!

De reus wilde het instrument juist weder aanvatten, toen Raffles hem met een gebaar terughield.

Zijn scherp oor had het geluid van twistende stemmen opgevangen, die van achter de gesloten kamerdeur tot op het portaal doordrongen, en waartusschen zich het geweeklaag van een kinderstem deed hooren.

— Er schijnt bezoek te zijn bij Mary Henderson, zeide hij halffluid, en het is waarschijnlijk geen aangenaam bezoek, naar de stemmen te oordeelen! Wij zullen eens zien wat het is Henderson!

Met deze woorden stapte Raffles op de deur toe en draaide den knop om.

De deur bleek echter gesloten te zijn!

Met luider stem riep Raffles:

— Wilt gij mij de deur niet openen, mevrouw? Ik hoop niet ongelegen te komen — ik ben Lord William Aberdeen!

Een luide kreet van vreugde, toch met eenigen schrik

doormengeld, liet zich aan de andere zijde van de dichtede deur hooren.

Maar tevens klonk een barsche mannenstem:

— Gij hebt hier niets te zoeken! Kom op een ander oogenblik maar eens terug! Wij hebben hier niets te maken met graven en baronnen! Ik ben de echtgenoot van Mary Sanderson en ik zou u raden uw biezen te pakken!

Dat was veel meer dan Henderson verdragen kon!

De aderen aan zijn voorhoofd zwollen van toorn.

— Die onbeschaamde schurk! brulde hij. Ik zal hem eens even leeren hoe men Lord Aberdeen toespreekt!

En voor Raffles het hem had kunnen beletten, zette Henderson zijn machtige schouders tegen het paneel van de deur, drukte eens eventjes — en met luid gekraak barstte het paneel in tweeën.

Henderson stak zijn reusachtige hand door het gat, draaide den sleutel in het slot om en opende de deur.

Toen trad hij op Jefferson Wynn toe — want hij was het inderdaad — plantte zich wijdbeens vlak voor hem, met de vuisten in de zijde gesteund, keek hem recht in de valsche flikkerende oogen en zeide toen:

— Lord Aberdeen heeft zooeven niet goed verstaan wat gij zeide, en hij verzoekt u, uw woorden nogmaals te herhalen.

Wynn antwoordde niet dadelijk.

Hij was zeer bleek geworden en er lag een trek als van een geslagen hond op zijn gezicht.

Maar hij herstelde zich vrij spoedig, en zijn onbeschaamdheid verkreeg de bovenhand.

Hij week een paar stappen terug en antwoordde toen:

— Gij zijt zeker niet op de hoogte van de Engelsche wet, dat gij hier op zóó een onbeschaamde wijze durft binnen te treden! Ik ben de echtgenoot van deze dame, en ik zou het volste recht hebben u door de politie te laten verdwijderen, en als gij niet wilt dat ik dat doe, zou ik u aanraden, dit vertrek aanstonds weder te verlaten!

Henderson deed dreigend een paar stappen op den ellendeling toe, maar Raffles zeide op strengen toon:

— Laat dat Henderson! Je hebt zooeven zonder mijn bevel gehandeld — al weet ik niet, of het daartoe toch niet gekomen zou zijn, als ik had kunnen vermoeden, dat mevrouw Sanderson zich in gevaar bevond. Deze heer — Wynn is geloof ik zijn naam — heeft helaas in beginsel gelijk! Hij is de echtgenoot van die dame, en wij zijn hier wederrechtelijk binnengedrongen — behal-

ve natuurlijk als mevrouw zelve dit ons niet euvelduidt!

De blinde was opgestaan van de sofa, waarop zij met doodelijk bleek gelaat gezeten had en strekte nu beide handen uit in de richting vanwaar zij de stem had vernomen.

— Ik smeek u, mylord, om hier te blijven, zeide zij met sidderende stem. Ik smeek u om mij te beschermen tegen dezen man, die misbruik wil maken van mijn gebrek en tegen mijn wil het leven met mij wil hervatten!

Raffles wendde zich tot Wynn, die met een boosaardigen trek op zijn verlopen gelaat had geluisterd en vroeg op koelen toon:

— Wat hebt gij hierop te zeggen?

— Niets anders, dan dat ik niet begrijp, waarom gij u met mijn zaken bemoeit! riep Wynn op onbeschaamd toon. Ik herhaal, dat ik de echtgenoot van deze dame ben, en dat niemand mij het recht kan betwisten, om hier te blijven als ik dat verkies!

— Maar uw vrouw is niet van uw gezelschap geëdiend, mijnheer! hernam Raffles toornig.

— Dat is een zaak tusschen haar en mij! hernam Wynn, die zijn zelfvertrouwen scheen te hebben teruggevonden.

Nu liet weder de zwakke stem van de blinde zich hooren.

— Ik heb gezegd, dat ik hem haat, mylord, ik heb hem gezegd, dat ik het oogenblik vervloek, dat hem weder op mijn weg heeft gebracht, nu ik eindelijk de rust, de eenige rust, en eenig geluk meende hervonden te hebben, ik heb hem gezegd, dat ik liever zou sterven, dan weder aan zijne zijde te moeten leven! Ja, ik heb hem zelfs een groote som geboden, als hij zich wilde verbinden Engeland te verlaten en nooit weder hier terug te keeren!

— Gij hoort het, mijnheer Wynn! riep Raffles uit, terwijl hij zich met een blik van diepen afkeer tot den ellendeling wendde. Ik begrijp uw beweegredenen volkomen! Gij hebt u gehaast, na de voorlezing van het testament, dat uw echtgenoot tot een schatrijke vrouw maakte, u naar Londen te begeven, waar haar adres u zeker bekend was. Gij hebt u verbeeld, dat het u gemakkelijk zou vallen haar weder onder uw wil te doen buigen, en u in weelde te kunnen baden, na een liederlijk leven, dat men u maar al te duidelijk aanziet! En nu deze vrouw u haar afkeer in het gelaat slingert — nu zij u zelfs geld heeft geboden om heen te gaan — nu zoudt gij willen blijven?

— Dat wil ik, en ik zou wel eens willen zien, wie het mij zou beletten! schreeuwde Wynn, buiten zichzelf van woede.

— Je zult onmiddellijk je zin hebben, vriend! riep Henderson uit, die zich onmogelijk langer kon dwingen.

Voor Raffles iets had kunnen zeggen of doen, was de reus op Wynn toegetreden, en ofschoon deze zelf een krachtig gebouwde man was, tilde Henderson hem als een kind van den grond, en smet hem met zooveel geweld door het halfgebroken deel van de wedergesloten deur, dat de schurk plotseling aan ieders oog onttrokken was, voor Raffles en de kleine Suzanne nog goed en wel begrepen wat er eigenlijk geschiedde.

Maar Raffles had zich spoedig hersteld.

Hij keek Henderson streng aan en zeide:

— Dat had ik je niet bevolen, Henderson, is het wel?

— Dat is waar, zeide deze, maar gij kunt het achteraf nog wel doen, hernam de brave nederig, terwijl hij schuldbewust en met gebogen hoofd voor Raffles stond.

Raffles moest zich afwenden om den glimlach te verbergen, die zijn gelaat verhelderde.

Maar intusschen liet zich van de gang gekroun en luid gevloek hooren.

Toen verscheen er een van woede vertrokken gelaat voor het gat in de deur, vergezeld van een bevende vuist, die naar Henderson was opgeheven.

— Ik zal het u beiden betaald zetten, daar kunt gij op rekenen! kwam het sissend over de lippen van Jefferson Wynn. Ik ruim nu het veld, maar gij vergist u als gij denkt, dat ik de zaak hiermede laat rusten!

— Wel, ik wil haar evenmin laten rusten! riep Henderson uit, terwijl hij een paar stappen naar de deur deed, met gebalde vuisten en gebogen rug.

Jefferson Wynn scheen zijn komst niet te hebben afgewacht.

Het bleeke gelaat verdween met ongeloofelijke snelheid voor de opening van de deur en een oogenblik later hoorden de aanwezigen sleepende voetstappen in de richting van de trap, en daarna het kraken van de treden.

HOOFDSTUK VII.

Een laaghartige wraakneming.

Pas toen er niets meer vernomen werd van de wegstervende voetstappen, zeide Henderson op den toon van een schooljongen die puistjes heeft gevangen tot zijn meester:

— Ik weet wel dat ik zeer verkeerd heb gedaan, Mylord, maar ik kon niet anders! Mijn vingers waren al begonnen te jeuken, zoodra ik dien kerel in het vizier kreeg, en er is geen ander middel om dat te genezen, dan mijn handen even te gebruiken. Het zou mij spijten als ik hem pijn gedaan had!

— Pijn gedaan, Henderson? Wel man, het zou mij verwonderen, als je hem niet alle ribben in het lijf had gebroken! riep Raffles uit, terwijl hij moeite deed om toornig te schijnen.

Daarop wendde hij zich tot de blinde, greep haar hand, en vervolgde toen:

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, mevrouw, dat dit pijnlijk tooneel in uw aanwezigheid heeft plaats gehad en ten aanschouwe van — van de dochter van

dien man, maar als vriend Henderson opgewonden is, dan heb ik hem eenvoudig niet in bedwang en doet hij wat hij verkiest!

De jonge vrouw stak haar vrije hand naar Henderson uit en zeide:

— Ik neem het u niet kwalijk, mijn vriend! Gij moet zeker een even braaf man zijn als uw meester!

Henderson vatte de hem toegestoken hand eerbiedig en zeide:

— Ik zal steeds tot uw dienst zijn, mevrouw!

Suzanne had zich tegen haar moeder aangedrongen, en haar armen om haar hals geslagen.

— Zal die vreeselijke man nu heusch niet meer terugkomen, mama? vroeg zij angstig. Hij zegt dat hij mijn vader is, maar dat kan niet, want mijn vader zou u toch nooit verdriet willen doen?

Er verscheen een smartelijke trek op het gelaat van de blinde.

— Laten wij er niet meer over praten, mijn kind!

Dezen avond moeten wij geheel voor Mylord houden! Wij zijn hem zooveel verschuldigd en wij hebben veel met hem te bespreken.

Henderson had onmiddellijk den wenk begrepen.

— Ik zal het orgel even naar binnen dragen, Mylord, zeide hij haastig, dan is mijn werk hier gedaan — tenzij gij wenscht dat ik hier blijf?

— Dat is niet noodig, Henderson, antwoordde Raffles, je kunt naar de villa terugkeeren en zendt den huurchauffeur ook maar weg.

Henderson opende de deur, droeg het harmonium zonder eenige moeite naar binnen en plaatste hem op de plek die Raffles hem aanwees.

Toen de chauffeur het vertrek verlaten had, zeide Raffles:

— Ik heb hier het kleine geschenk medegebracht, mevrouw, waarvan eenige dagen geleden sprake was, en ik hoop dat gij het nog wilt aanvaarden, ondanks uw veranderde positie, en bij wijze van aandenken aan onze kennismaking! Gij zult hier wel niet lang meer behoeven te wonen, maar gedurende dien korten tijd moge het instrument u tot steun en opbeuring zijn!

De jonge vrouw dankte Raffles met tranen in de oogen, en hierop ontspoon zich een gesprek, dat hoofdzakelijk betrekking had op de maatregelen, die genomen zouden worden, met het oog op de veranderde levensomstandigheden van de blinde en de opvoeding van haar dochttertje.

Het was bijna tien uur, toen Raffles Mary Sanderson en de kleine Suzanne weder verliet, met de belofte, haar den volgenden dag weder te komen opzoeken, en niet dan nadat een timmerman uit de buurt de vernielde deur zoo goed mogelijk hersteld had.

Raffles haastte zich, Hounsdlitch te verlaten, en riep zoo spoedig hij kon een huurauto aan, die hem weder naar de villa terugbracht.

Charly ontving hem met een gelaat, waarop vreugde en ongerustheid om den voorrang streden.

— Henderson heeft mij zijn wedervaren verteld, Edward, begon de jonge man, toen de beide vrienden in de rookkamer gezeten waren, ieder met een stapeltje kranten van dien avond voor zich. Ik moet je zeggen, dat hij nogal bedrukt was. Hij schijnt buiten zijn boekje te zijn gegaan, daar had hij diep berouw van!

— Die drommelsche kerel zal nooit veranderen! zeide Raffles hoofdschuddend, hij is juist als kleine kinderen en hondjes, hij ruikt de menscheijke boosheid een uur in den wind, en ofschoon hij dien Wynn nog

nooit tevoren had gezien, vloog hij bijna aanstonds als een dolle stier op hem aan!

— Maar hij zeide, dat die kerel je grof beleedigd had, Edward!

— Van zijn standpunt bezien, zeker! Als ik echter alleen was geweest, zou ik op zijn woorden nauwelijks acht hebben geslagen!

— En geloof je nu dat hiermede de zaak is afgelopen?

— Neen, Charly, dat kan ik helaas niet gelooven, antwoordde Raffles met gefronste wenkbrauwen. Weliswaar heb ik tegenover Mary Sanderson mijn ongerustheid niet te zeer doen blijken, maar ik vrees, dat die schurk van een Wynn er niet de man naar is, om een looze bedreiging te uiten en dat hij werkelijk met laaghartige wraakplannen rondloopt, wraakplannen, die tevens zijn hebzucht moeten bevredigen!

Reeds de volgende dag zou Raffles in het gelijk stellen.

Het was ongeveer tien uur in den morgen toen er een huurauto voor het fraaie heerenhuis in de Regentstreet stilhield.

Gaston opende de deur, en zag hoe de chauffeur hem wenkte.

Hij kwam naderbij en zag toen in de auto een nog jonge vrouw zitten, wier vreeselijke bleekheid hem deed schrikken.

— Wie is die dame? Komt zij Lord Aberdeen een bezoek brengen? vroeg hij fluisterend.

De chauffeur knikte bevestigend.

— Iemand uit Hounsdlitch heeft mij van mijn standplaats gehaald, en toen moest ik deze dame naar dit adres brengen. Ik wenkte u omdat zij blind is, en zelf den weg niet zou kunnen vinden!

Gaston trad op het portier toe, en vroeg op meewarigen toon, daar hij eerst nog aan een vergissing geloofde:

— Moet gij werkelijk Lord Aberdeen spreken, mevrouw?

De bleke vrouw in de auto knikte.

— Het is zeker voor een zeer dringende zaak?

— Voor een levenszaak! luidde het op zwakken toon gegeven antwoord.

— Wilt ge mij dan uw naam zeggen?

— Zeg uw meester, dat Mary Sanderson hem onmiddellijk vraagt te spreken.

— Wees dan zoo goed op mijn arm te leunen, mevrouw, zeide de oude Gaston vriendelijk.

De blinde steeg uit en zeide toen:

— Gij zijt zeker de bediende van Lord Aberdeen?

— Ja, mevrouw, dat ben ik.

— Wees dan zoo goed den chauffeur even voor mij te betalen — hier hebt ge mijn beurs — ik ben blind!

De oude bediende betaalde den man en deze reed weg, niet zonder een blik van deernis te hebben geslagen op het spierwitte, zwakke gelaat van de blinde.

Voetje voor voetje ging het zonderlinge paar langs het tuinpad naar de huisdeur, en daarop geleidde Gaston de bezoekerster naar een kleinen ontvangsalon ter zijde van de groote vestibule.

— Wees zoo goed hier een oogenblik te wachten, mevrouw, zeide hij, ik zal aanstonds mijn meester gaan waarschuwen.

Zoo snel zijn oude beenen hem wilden dragen, begaf Gaston zich naar de kleine eetzaal, aan de Parkzijde gelegen, want hij begreep nu wel, dat het bezoek van deze zwijgende, lijkbleeke vrouw een ernstige reden moest hebben.

Hij klopte aan, opende de deur en zeide op zijn zachten, sleependen toon:

— Ik vraag verschooning, Mylord, maar daar is een dame, die u aanstonds verlangt te spreken! Haar naam is Mary Sanderson.

Raffles verschrok zeer bij het hooren van dezen naam, want een onfeilbaar voorgevoel zeide hem, dat slechts een noodlottige reden haar op dezen ongewonen tijd naar zijn woning kon voeren.

Hij wisselde een snellen blik met Charly, stond op en zeide:

— Ik kom aanstonds! Je hebt mevrouw Sanderson zeker in den ontvangsalon gelaten?

— Ja, Mylord!

Raffles verliet het vertrek, en begaf zich haastig naar den ontvangsalon, waar Mary Sanderson hem wachtte.

Raffles schrok van haar bleekheid.

Zij zat daar onbeweeglijk bij het raam, en hief pas met een schok het hoofd op, toen Raffles vlak bij haar was.

Zij stond op en stak hem een sidderende hand toe.

— Zijt gij het, Mylord? vroeg zij toen.

— Ja, mevrouw! Is er iets ernstigs gebeurd, dat gij zoo bleek ziet en mij op dit uur komt bezoeken?

— Iets vreeselijks, Mylord! antwoordde Mary, terwijl zij zich weder op haar stoel liet vallen, en met beide handen naar hoofd greep. Het is mij alsof ik gek zal worden!

— Wat is er dan geschied? vroeg Raffles.

— Suzanne is vannacht ontvoerd!

Raffles deinsde een stap achteruit.

— Ontvoerd zegt gij? herhaalde hij toonloos. Wanneer moet dat geschied zijn?

— Ik kan u den tijd helaas niet nauwkeurig opgeven! antwoordde de ongelukkige vrouw, maar het moet in het holste van den nacht geweest zijn!

— Deel het mij spoedig mede, zeide Raffles. Ik ben u dankbaar dat gij aanstonds u tot mij hebt gewend, want wellicht zal ik u kunnen helpen!

— Op u had ik ook al mijn hoop gevestigd, Mylord! hernam Mary Sanderson, terwijl zij wanhopig de handen wrong. Ik zal u zeggen hoe het gegaan is, voor zoover ik dat zelf weet, want helaas heb ik niets kunnen zien van wat er geschiedde, en alles was voorbij toen ik het groote ongeluk merkte!

De jonge vrouw uitte een doffen snik, en begon toen:

— Suzanne en ik hadden ons op den gewonen tijd ter ruste begeven, misschien zelfs iets vroeger dan gewoonlijk, daar wij door het gebeurde zeer zenuwachtig waren en naar rust verlangden. Midden in den nacht schrok ik door een licht geruisch wakker. Het scheen van den kant te komen, waar het bedje van mijn dochttertje staat. Wij slapen namelijk in hetzelfde vertrek. Ik sloeg er echter verder geen acht op, en zou weder zijn ingeslapen, als een nieuw geluid mij niet opnieuw had doen opschrikken. Ik hoorde nu het ledikant van Suzanne duidelijke kraken, en voorts het schuifelen van eenige voetstappen. Ik richtte mij in bed op, en vroeg halfsluipend: „Ben je wakker geworden Suzanne?” Ik kreeg echter geen antwoord, maar in plaats daarvan voelde ik mij plotseling aangrijpen en een doek voor den mond binden. Eenige krachtige armen hielden mij op mijn bed vast. Als verlamd door schrik bleef ik liggen, maar spoedig herstelde ik mij en ik besloot om hulp te roepen. Helaas ik was er niet toe bij machte, want men had mijn armen vastgebonden aan het bed, zoo dat ik den doek niet van mijn mond kon wegtrekken.

De blinde wachtte even, en een siddering liep haar over de leden.

Toen vervolgde zij op zwakken toon:

— Ik moet toen van ontzetting het bewustzijn hebben verloren; toen ik weder tot bezinning kwam, wist ik mijn hoofd zoolang over het kussen heen en weder te schuiven, totdat ik den doek van mijn mond verwijderd had. Ik riep zoo luud ik kon om hulp, en aanstonds kwamen er eenige burens toeschieten, werklieden die op het punt stonden aan den arbeid te gaan.

— Het was dus nog zeer vroeg in den morgen? vroeg Raffles, die aandachtig had geluisterd.

— Ja, Mylord, het kan niet later dan vijf uur geweest zijn. Men maakte de touwen los, waarmede mijn armen vastgebonden waren. En terwijl dit geschiedde vroeg ik naar mijn kind, mijn Suzanne! Stel u mijn ontzetting voor, Mylord, toen men mij mededeelde, dat haar bedje leeg was! Ik dreigde een oogenblik opnieuw in zwijm te vallen en slechts met inspanning van al mijn krachten wist ik mij te beheerschen. Ik begreep onmiddellijk, dat ik het slachtoffer van een laaghartige wraakneming was geweest en ook doorzag ik spoedig genoeg, wie hier achter had gezeten! Ik smeekte de bureu dadelijk de politie te waarschuwen, die zoo spoedig mogelijk met haar onderzoek begon.

— Maar dat onderzoek heeft zeker niets opgeleverd? vroeg Raffles.

— Tot dusverre niets, Mylord! Herhaaldelijk heb ik de bureu telefonisch laten informeeren bij Scotland Yard, maar daar moest men mij telkenmale teleurstelen.

— Is het Jefferson Wynn, dien gij verdenkt? vroeg Raffles op zachten toon.

— Wie anders dan hij kan het geweest zijn?

— En wat denkt gij dat zijn doel geweest is?

— Niets anders dan zich te wreken! Ik ken zijn laaghartige inborst — het is juist iets voor hem.

Raffles dacht een oogenblik na.

Hij meende dat er waarschijnlijk nog wel meer achter zou zitten, dan een simpele wraakneming, maar hij wilde Mary Sanderson niet noodeloos ongeruster maken.

Hij vroeg dus slechts:

— En — hebt gij de politie aanduidingen in die richting gegeven?

— Aanstonds, Mylord! Mijn kind is mijn alles, en ik gaf haar voor geen duizend Jeffersons!

— En volgde de politie het aangewezen spoor?

— Ja zeker! Zij vond Jefferson Wynn in een klein logement, waar hij rustig bezig was een krant te lezen.

— En hoe was zijn houding?

— Hij toonde zich heftig verontwaardigd, dat ik hem had durven verdenken, en hij verklaarde van niets te weten! De schurk ging nog verder, en bood de politie zelfs aan haar bij haar nasporing behulpzaam te zijn!

— Dan is het meer dan een wraakneming! Juist zooals ik dacht! bromde Raffles voor zich heen. Hij heeft verder strekkende plannen. Als het eenvoudig een wraakneming betrof zou hij aanstonds aan den haal zijn gegaan! Nu hij de beleedigde onschuld speelt en zich

aan het gevaar van een arrestatie bloot stelt, moet hij nog wat in het schild voeren! We zullen dien signeur in het oog houden! Toen vervolgde hij luid:

— Kunt ge mij nog een en ander mededeelen van de omstandigheden, waaronder de ontvoering plaats had?

— Slechts weinig, Mylord, en dat moest ik van anderen vernemen. Onze kleine slaapkamer grenst aan een binnenplaats, en men kan het eenige venster alleen gemakkelijk bereiken over een plat, het dak van een uitbouw, dat op zijn beurt zonder moeite van een der omringende huizen af beklommen kan worden.

— En denkt de politie dat de ellendeling die het kind ontvoerde, dien weg gekozen heeft?

— Dat moet wel zoo zijn, mylord, want het raam werd open gevonden!

— Was het dan van binnen niet verzekerd?

— Waartoe zou dat noodig zijn geweest? hernam Mary Sanderson. Wij waren steeds arm, en er viel bij ons niets te stelen.

— Heeft men geen politiehonden aangewend om met de hulp daarvan het spoor van uw kind terug te vinden?

— Dat hadden de schurken zeker voorzien, Mylord! Zij hadden peper medegenomen, en deze langs een groot gedeelte van den te volgen weg uitgestrooid, en bovendien hadden zij stukjes van de kleederen van mijn kind gescheurd, en die in verschillende richtingen waarschijnlijk door medeplichtigen laten verspreiden. Binnen tien minuten waren de honden het spoor bijster!

Raffles beet zich op de lippen.

— Dat verraadt een bekwame hand, mompelde hij. Ik vermoed, dat Wynn dit niet alles zelf bedacht heeft.

Hij trad op de jonge vrouw toe, en legde haar de hand op den schouder.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, zeide hij vriendelijk, maar ik zou wel gaarne weten of Jefferson Wynn wellicht — bekenden heeft onder de dieven van deze wereldstad?

Een bittere glimlach verscheen op den mond van de jonge vrouw:

— Dat is zeer wel mogelijk, Mylord! Ik achtte hem tot alles in staat, en toen ik hem nog kende — voor hij mij verlaten had — heb ik hem vaak in gezelschap van allerlei gespuis gezien!

— Dan weet ik genoeg, zeide Raffles voor zich heen.

Hij greep de hand van Mary Sanderson en zeide met krachtige stem:

— Ik beloof u, mevrouw, dat ik niet zal rusten, of uw kind zal u weder worden teruggegeven.

HOOFDSTUK VIII.

De Moordaanslag.

Eenige dagen waren verlopen, sedert de blinde om zulk een droeve reden een bezoek aan de villa had gebracht.

De politie had al het mogelijke in het werk gesteld, om het spoor van de kleine Suzanne terug te vinden, maar alles was vruchteloos gebleven.

Het was alsof zij door den grond was gezonken.

De ongelukkige moeder had zelfs een belooning van duizend pond sterling uitgelooft voor iedereen die aanwijzingen kon geven, welke tot de ontdekking van de verblijfplaats van het kleine meisje zouden leiden — maar ook dit bleek vruchteloos.

Ook Raffles had zich duchtig geweerd.

Hij had getracht met de hulp van zijn trouwen Busto een spoor te ontdekken, maar spoedig had hij die poging moeten opgeven — de schurken hadden hun maatregelen al te goed vernomen!

Het was in den avond van den tweeden dag, toen de twee vrienden in de bibliotheek zaten en het geval bespraken.

Het gelaat van den Grootten Onbekende was bleek, en een diepe rimpel vertoonde zich tusschen zijn twee scherp geteekende wenkbrauwen.

Hij trommelde ongeduldig met de vuist op het tafelblad en riep uit:

— Er kan geen twijfel aan bestaan, of die ellendeling, Jefferson Wynn, heeft dit laaghartige stukje bedreven. Maar hoe kunnen wij het bewijzen? Hij heeft alles zoo goed verborgen naar het schijnt, dat ieder onderzoek vruchteloos lijkt. Hij gaat weinig uit. Wij hebben hem zeer nauwkeurig doen nagaan, en zelf gevolgd, maar de schurk schijnt het te ruiken, en hij blijft steeds in de buurt van zijn hotel!

— Is het wel zeker dat hij het gedaan heeft, beste Edward?

— Maar wie anders zou het hebben kunnen doen en met welk doel? riep Raffles ongeduldig.

— Als ik je de waarheid mag zeggen, dan begrijp ik van zijn eigen doel ook weinig, Edward!

— Hij is ook nog niet waar hij zijn moet, beste Charly. Met de ontvoering van het meisje heeft hij alleen aan zijn wraakzucht voldaan, maar dat is voor een man van zijn inborst natuurlijk niet voldoende! Hij wil tot iederen prijs het reusachtige vermogen van zijn vrouw meester worden, en nu het niet goedschiks gaat, zal hij het wellicht met geweld probeeren! En daartoe was de ontvoering van zijn kind de eerste stap. Alles is voortreffelijk geregeld, en Wynn geeft zich niet bloot! Hij begrijpt natuurlijk zeer goed dat hij in het geheim bespied wordt, en hij denkt er niet aan, zich naar de plaats te begaven, waar Suzanne zit opgesloten!

— Hoe denk je je dan het verdere verloop van de zaak?

— Misschien wil hij eerst de arme vrouw goed murw maken, en haar dan, als hij eenmaal aan de waakzaamheid van de politie ontsnapt is, een voorstel doen, om hem, al ware het slechts in schijn, weder in genade aan te nemen, in ruil voor haar kind.

— Zoiets lijkt mij van een vader onbegrijpelijk! riep Charly verontwaardigd uit.

— Dat is het ook voor iedereen die een hart in het lichaam heeft, maar dat is iets wat Wynn niet kent! Hij heeft alleen liefde voor geld, en de rest laat hem volmen onverschillig!

— Ben je vandaag nog bij Mary Sanderson geweest?

— Ja Charly en haar toestand baart mij zorg. Zij is zeer overspannen, en zij kan geen rust vinden. Ondanks mijn raadgeving, gehoorgevend aan haar moederlijk instinct, gaat zij telkens opnieuw de straat op, alleen vergezeld door haar trouw hondje, in de waanzinnige hoop, haar kind door een toeval terug te vinden. Waarschijnlijk ziet zij zelf het dwaze van haar pogingen in, en toch kon zij het niet nalaten! Zij wil ook volstrekt niet verhuizen, en een woning betrekken die haar waardig is, voor dat zij Suzanna heeft teruggevonden. Zij verbeeldt zich, dat het kind misschien weet te vluchten, en dan natuurlijk aanstonds naar het oude huis zou terugloopen!

— Maar als wij zelve dien Wynn eens duchtig aan-

pakten, Edward? riep Charly uit. Wij hebben zooiets wel eens meer gedaan en naar ik geloof met succes.

— Ik geloof dat zulk een optreden in dit bijzondere geval weinig zou baten, Charly, zeide Raffles hoofdschuddend. Om te beginnen ben ik bij deze zaak al te zeer betrokken in mijn hoedanigheid als Lord William Aberdeen, maar zelfs al konden wij ons van Wynn meester maken, zonder dat het opviel, dan nog zouden wij de zaak weinig verder brengen! Hij zou eenvoudig alles liegen, en liever maanden, ja, desnoods een half jaar wachten, alvorens zijn plan op te geven en de verblijfplaats van het kind te verraden! Zijn maatregelen zijn al te goed getroffen, en zijn medeplichtigen zijn van alles op de hoogte gesteld!

— Zou Wynn lid zijn van een of andere bende misdadigers? vroeg Charly.

— Dat zou mij althans niets verwonderen! Ja, ik ben er bijna zeker van!

Charly stampvoette van ongeduld en woede.

— Het is ellendig, hier werkeloos te moeten zitten en kalm te moeten afwachten van wat mijnheer Jefferson Wynn belijft te doen! Een ding spijt mij oprecht!

— En dat is?

— Dat Henderson eenige avonden geleden nog niet wat hardhandiger heeft ingegrepen!

— Het is niet zeer christelijk van je, Charly, zeide Raffles glimlachend, maar ik erken dat het een uitstekende oplossing zou zijn geweest. Wij zullen allereerst moeten trachten met list te werk te moeten gaan, daar hier met geweld toch niets te bereiken valt. Eenmaal zal de kerel zich toch wel verraden en als wij maar eerst de kleine Suzanne terughebben, dan zou ik wel eens willen zien, dat hij het Mary Sanderson nog langer lastig maakt. Ik heb het wetboek nog eens nagelezen en dat zegt, dat de echtgenoot volstrekt geen rechten meer kan doen gelden, als hij zijn vrouw moedwillig verlaten heeft, en langer dan vijf jaren achtereen niet onder één dak met haar heeft gekeefd! De vrouw kan dan onmiddellijk echtscheiding eischen en de rechter kan uitspraak doen, zonder zelfs den echtgenoot te hooren!

— En als het kind bij den vader is en de vrouw sterft?

— Dan... dan...

Raffles voleindigde den zin niet, maar keek Charly met groote oogen aan.

Eensklaps stond hij op en greep Charly bij den arm.

— Ga onmiddellijk mede, riep hij uit. Je hebt daar, misschien onwillens, een tweede mogelijkheid aange-

roerd, waaraan ik zelfs nog niet gedacht heb! Kom spoedig, haast je wat! Ik geloof dat Mary Sanderson groot geavar loopt!

Charly, aangestoken door de opwinding die zich van Raffles had meester gemaakt, ijldde met zijn vriend het vertrek uit, en trok in de vestibule haastig zijn jas aan, terwijl Raffles Henderson door de telefoon waarschuwde.

Slechts weinige minuten later stond een der grootste auto's voor de deur.

— Naar het huis van mevrouw Sanderson! riep hij den chauffeur toe.

En daarop stapten de beide vrienden in.

Snel raasde de auto door de straten van Londen en reed zoo snel mogelijk door de nauwe straten en stegen van Houndsditch, tot zij stil hield voor het oude smalle huis.

Raffles opende zelf het portier, en liep snel op de huisdeur toe.

Hij scheen door een zonderlinge onrust te zijn aangegrepen.

De straatdeur stond open en de twee vrienden konden ongehinderd de trap oploopen.

Spoedig hadden zij de bovenste verdieping bereikt.

Raffles klopte aan de deur van de woning van Mary Sanderson.

Alles bleef stil daarbinnen.

— Hoe laat is het? vroeg Raffles op gedempten toon.

— Bij twaalfen! antwoordde Charly.

— Dan had zij toch reeds lang thuis moeten zijn! riep Raffles uit.

— Misschien is zij reeds naar bed? opperde Charly.

In plaats van te antwoorden klopte Raffles hard met zijn sleutel op de deur, zonder er zich om te bekommeren, dat de bureu wel eens wakker konden worden.

Geen antwoord!

Wel echter ging er op dezelfde verdieping, aan de andere zijde van het portaal een deur open, en een nijldige stem riep:

— Wat beteekent dat heidensche lawaai? Zijt gij dol geworden?

— Volstrekt niet, lieve dame, antwoordde Raffles zoo vriendelijk hij kon, terwijl hij zich tot een oud wijf in een smerig nachtjakk wendde. Wij zouden echter gaarne van u weten, of mevrouw Mary Sanderson thuis is?

— De blinde? Neen, die is om een uur of half negen uitgegaan en nog niet teruggekeerd!

— Weet gij het zeker?

— Zoo zeker als ik weet, dat gij als een heiden tekeer zijt gegaan, en fatsoenlijke menschen uit hun slaap houdt. Ik zou een muis over het portaal hooren loopen, en als Mary Sanderson terug was gekeerd, had ik het moeten hooren!

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, juffrouw, zeide Raffles, terwijl hij zich de trap weder afhaastte, op den voet door Charly gevolgd.

Voor de deur, onder een lantaarn, wisselden de beide mannen een ernstigen blik met elkander.

Het was alsof zij elkander's gedachten wilden lezen.

Toen begon Charly:

— Als de arme vrouw maar geen ongeluk overkomen is!

— Diezelfde opmerking had ik willen maken, Charly, wij zullen aanstonds onderzoek doen! Kom mede naar het dichtstbijzijnde telegraafkantoor, dan zullen wij alle gasthuizen opbellen! Ik moet zekerheid hebben!

Henderson reed de twee vrienden, zoo snel de wagen wilde loopen, naar het telegraafkantoor en dadelijk begonnen de onderzoekingen.

Terwijl Charly links en rechts telegrammen verzond, trad Raffles de telefooncel binnen.

Na een kwartier kwam hij met bleek gelaat weder te voorschijn, en zeide op gedempten toon weder tot Charly:

— Houdt maar op met seinen, mijn jongen, ik heb bericht! Mary Sanderson is een uur geleden uit de Theems opgehaald, dicht bij de Towerbridge. Zij zou stellig verdronken zijn, als het kleine hondje haar niet onmiddellijk was nagesprongen, en haar met inspanning van al zijn krachten zoo lang boven water had weten te houden, tot er hulp kwam opdagen!

— Grootte God! Hoe is haar toestand nu?

— Zij zweeft tusschen leven en dood, maar de geneesheer van het Prins Albertgasthuis, waar zij is opgenomen, heeft alle hoop nog niet opgegeven. Kom mede, wij gaan er aanstonds naar toe! Mijn voorgevoel heeft mij dus niet bedrogen!

— Je gelooft dus.....?

— Ik geloof aan boos opzet, Charly! Het fortuin van Mary Sanderson is nu onbeheerd, en de vader zou het

recht hebben het voor zijn dochter op te eischen, dat wil zeggen dat hij er mee zou doen wat hij verkoos!

Onder het spreken hadden de twee vrienden de auto weder bereikt.

— Rijd als de duivel naar het Prins Albertgasthuis, Henderson, riep Raffles den chauffeur toe.

En daarop begon opnieuw een dolle rit door het somberste gedeelte van Londen.

Een half uur later stond de auto voor het gasthuis stil, en spoedig daarop werden de beide mannen in de zaal toegelaten, waar Mary Sanderson, doodsbleek en nauwelijks ademhalend, op haar sponde tederder lag.

Raffles maakte zich aanstonds als Lord William Aberdeen bekend, noemde den naam van de vrouw, die zooeven uit de Theems was opgehaald en verkreeg gemakkelijk, dat zij met bed en al naar een afzonderlijke kamer werd vervoerd.

Daar voegde de geneesheer, die op dat oogenblik dienst had, zich bij hen.

Charly wendde zich tot den dokter en vroeg:

— Het is zeker ernstig, dokter?

— Ongetwijfeld, Mylord, en als haar dapper hondje het een paar minuten eerder had opgegeven, dan zou zij reeds niet meer leven! Maar zooals de zaken nu staan, ben ik er zeker van, dat een goede nachtrust en een doelmatige behandeling haar binnen twee dagen en misschien nog wel eerder op de been hebben zullen gebracht!

— Zij zal dus niet sterven, dokter?

— Zeker niet, als zich geen onverhoedsche complicaties zullen voordoen.

— Maar — die complicaties zouden kunnen komen nietwaar? vroeg Raffles, terwijl hij den dokter strak aankeek.

— Wat bedoelt gij, Mylord? vroeg de geneesheer verwonderd.

— Ik bedoel, dokter, dat ge mij en deze vrouw een zeer grooten dienst zoudt doen, ik bedoel dat gij een gewetenloozen schurk zoudt helpen ontmaskeren, als gij slechts eenige oogenblikken naar mij zoudt willen luisteren, fluisterde Raffles.

En daarop nam hij den geneesheer onder den arm, en voerde den verbaasden aesculaap naar een aangrenzend vertrekje.

HOOFDSTUK IX.

De ontmaskering.

Twee dagen waren verlopen.

Toen bevatte de Times het volgende lakonieke berichtje.

„Naar wij tot ons leedwezen vernemen, is mevrouw Mary Wynn, geboren Sanderson, de erfgename van ettelijke millioenen, slechts weinige dagen nadat zij haar groot vermogen had aanvaard, door een noodlottig toeval — de arme vrouw was blind — in de rivier geloopen, en in den afgeloopen nacht, aan de gevolgen van dit noodlottig ongeluk bezweken.”

Raffles las dit berichtje glimlachend aan Charly voor, terwijl de beide mannen in de eetkamer van het heerenhuisje aan de Regentstreet zaten.

— En wat denk je nu, dat Wynn doen zal? vroeg Charly.

— Wel, dat is duidelijk dunkt me! Hij zal eerst zoogenaamd de kleine Suzanne „aan de klauwen van haar ontvoerders ontrukken”, en vervolgens zal hij met het kind naar den notaris gaan, zich bekend maken, zijn papieren toonen, en de nalatenschap van zijn vrouw voor zich opeischen, om dit zoogenaamd voor het kind te beheeren.

— Heb je den notaris daarvan op de hoogte gesteld?

— Ja, hij is een oud vriend van mij!

— En wat doen wij?

— Wel, wij zullen natuurlijk Jefferson Wynn een behoorlijke ontvangst bereiden, zeide Raffles glimlachend.

— Maar dan, zou ik Henderson toch maar liever thuis laten, zeide Charly eenigszins ongerust, hij is zoo driftig, en hij zou de kleine comédie misschien doen mislukken.

— Je hebt gelijk, en wij kunnen de zaak ook wel alleen opknappen!

— Hoe is het met Mary?

— Zij gaat zeer vooruit, en misschien mag zij overmorgen al weer opzitten. Wat zal de arme vrouw ver-

heugd zijn als wij haar kind weder in haar armen zullen voeren!

— Tenminste wanneer je voorspelling uitkomt, Edward.

— Daaraan twijfel ik niet, Charly.

Raffles had goed gezien.

Den volgenden dag brachten de bladen roerende bijzonderheden van de wijze waarop „de heer Jefferson Wynn” met gevaar van zijn leven, zijn dochttertje ont-rukt had aan de handen van de booswichten, die het aanvallige meisje, naar onze lezers zich zullen herinneren, uit de woning van Mary, zijn vroegere echtgenoot gestolen hadden.”

Er was echter in Londen althans een persoon, die deze bijzonderheden niet ter lezing kreeg, en dat was de blinde, voor wie dit alles met het oog op haar toestand zorgvuldig verborgen werd gehouden.

Den volgenden dag begaven Raffles en Charly zich naar den ouden notaris, die de zaken van Mary's vaders steeds had beheerd.

Zij vonden den grijsaard in zijn werkkamer, bezig aan het nasnuffelen van een paar oude paperassen.

Hij stond op teneinde de bezoekers te begroeten en zeide toen:

— Het verheugt mij, dat gij gekomen zijt, Mylord! Ik verwacht Wynn over een half uur, met de kleine!

— Zooveel te beter! riep Raffles opgewekt uit. En zult gij mij in de gelegenheid stellen, eenige woorden met onzen vriend te wisselen?

— Dat heb ik u immers beloofd! riep de grijsaard uit. Ik heb er onze wetten nog eens op nagelezen, en het is volmaakt uitgesloten, dat Wynn nog het recht zou hebben op de nalatenschap van mijn vriend Sanderson, als het bewezen kan worden, dat hij inderdaad gedurende vijf achtereenvolgende jaren niet naar zijn vrouw heeft omgezien.

— Dat zal ons zeer gemakkelijk vallen!

— Echter zou ik wel in de noodzakelijkheid zijn ge-

weest, hem het geld uit te betalen als zijn vrouw overleden was aan het ongeluk, dat haar eenige dagen geleden getroffen heeft.

— Het ongeluk, zegt gij? hernam Raffles op eigenaardigen toon. Geloofst gij dan dat hier van een ongeval sprake is, notaris?

— Maar wat denkt gij dan? riep de grijsaard verschrikt uit.

— Ik denk, dat hier moord in het spel is! antwoordde Raffles kortaf.

— Groote God! kreet de notaris. Maar dan moet onmiddellijk de politie worden ingelicht!

— Dat zal zij ook wel, als wij maar eerst den hoofdschuldige in handen hebben, zeide Raffles kalm. Wij verwachten hem ieder oogenblik.

— Wat! Gij denkt, dat Wynn zelf..... riep de notaris uit, terwijl hij verbleekte.

— Ik denk althans dat hij een niet gering aandeel heeft gehad in deze duivelsche zaak! antwoordde Raffles. Hij is er in ieder geval zeer goed toe in staat. Hoe dan ook, wij zullen het heerschap aan de politie overleveren, op beschuldiging van medeplichtigheid van poging tot moord! Ik geloof, dat onze wet dit zeer streng straft, is het niet zoo?

— Met minstens zes jaar gevangenisstraf, Mylord!

— Zeer goed! En als de echtgenoot een ootereende gevangenisstraf achter zich heeft, is het zeker volkomen uitgesloten, dat hij nog ooit rechten op zijn vrouw zou kunnen doen gelden?

— Volkomen!

— Dan is alles in orde! Het overige kunt gij gerust aan ons beiden overlaten! Denkt gij den schurk in deze kamer te ontvangen?

— Zeker! Dit is immers mijn spreekkamer!

— Zoudt gij ons hier op zulk een wijze kunnen verbergen, dat wij alles kunnen zien en hooren zonder zelf gezien te worden?

— Dat zal zeer gemakkelijk gaan, Mylord! antwoordde de notaris, terwijl hij op een gordijn wees, hetwelk de deur van een zijkamer afsloot. Als gij gindsche kamer binnen treedt en de deur open laat staan, zult gij door het gordijn onzichtbaar zijn, en toch alles kunnen hooren, wat hier voorvalt! Gij zult u zelfs wat moeten haasten, want het zal niet lang meer duren, voor Wynn hier komt!

— Wij zijn geheel tot u wienst, notaris! Ik heb u nog slechts een ding te verzoeken — verwonder u niet te

zeer als ik wat hardhandig tegen dien schurk optreed, want hij is een gevaarlijke booswicht, dien men niet met handschoenen kan aanvatten! Kom mijnheer Brand!

De beide vrienden schoven het gordijn wat terzijde, traden het naastgelegen vertrek binnen en lieten de deur open, waarna het gordijn weder werd dichtgeschoven.

Zij behoefden niet lang te wachten.

Er waren nauwelijks tien minuten verlopen, of de bediende kwam het bezoek van Wynn aankondigen.

Hij had zich geheel in het zwart gekleed en deed blijkbaar alle moeite een meewarig gezicht te trekken, hetgeen hem maar half gelukte.

Met de kleine Suzanne, die er zeer verschrikt uitzag, aan de hand, trad Wynn het vertrek binnen, en maakte aanstonds een diepe buiging voor den notaris.

Met een stem, die hij vruchteloos aangedaan poogde te doen klinken, begon Wynn:

— Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, mijnheer de notaris, welke droevige omstandigheden mij hierheen voeren! Mijn lieve vrouw, die ik zoo zeer heb liefgehad, is overleden, en op mij rust thans de zware taak mijn eenig dochttertje in haren geest op te voeden! En tevens kom ik — om — de geldelijke aangelegenheden te regelen!

— En die zijn zeker niet van het minste gewicht, mijnheer Wynn? merkte de notaris droogjes op, terwijl hij den ellendeling een doordringenden blik toewierp.

Hij zocht even in eenige papieren, en scheen eindelijk te hebben gevonden wat hij zocht.

— Gij zult wel weten, mijnheer Wynn, zoo begon hij opnieuw, dat wijlen uw schoonvader een vermogen van bijna achthonderdduizend pond sterling heeft nagelaten, welk zeer groot bedrag hij aan zijn eenigst kind heeft vermaakt.

— Ja, mijnheer de notaris, dat weet ik! zeide Wynn op meewarigen toon, ofschoon zijn oogen schitterden van hebzucht.

— Gij zult echter eveneens wel weten, dat gij volstrekt geen aanspraak op dat bedrag had kunnen maken, als uw vrouw in leven was gebleven en zij er bij volhard had u niet weder in haar huis te willen ontvangen!

De schurk kon een gebaar van ongeduld nauwelijks bedwingen.

— Zegt de Engelsche wet dat? vroeg hij schamper.

— Dat zegt de Engelsche wet, mijnheer Wynn! Gij hebt uw vrouw jaren geleden moedwillig verlaten en hebt langer dan vijf jaren niet naar haar omgezien, zoo-dat gij geen aanspraken hoegenaamd meer zou kunnen maken!

— Maar als zij gestorven is, zonder testament te maken, dan gaat haar vermogen toch op haar kind over?

— Ongetwijfeld!

— Welnu, wat valt er dan nog te praten? riep Wynn uit. Mary Sanderson is dood, en.....

— Dat liegt gij, ellendige schurk! viel een krachtige stem hem in de rede, en tegelijkertijd traden Raffles en Charly het vertrek binnen.

Als door een slang gestoken, deinsde Wynn achteruit en wierp de twee mannen die daar zoo onverhoeds waren binnengetroden een valschen blik toe.

Eensklaps scheen hij hen te herkennen, want zijn ge-
laat vertrok zich tot een boosaardigen grijns.

— Wacht eens — ik geloof dat ik die mooie mijnheer daar ken! Mag ik u vragen waar gij u mede bemoeit, mijnheer? zoo wendde hij zich op brutalen toon tot Raffles.

— Dat sta ik u bij hooge uitzondering toe, mijnheer, antwoordde Raffles op ijskouden toon. Ik bemoei mij met de zaken eener ongelukkige vrouw, die gij in het verderf hebt willen storten, en die in mij al haar vertrouwen heeft gesteld! Gij dacht dat gij haar vermoord had, nietwaar? Welnu, gij hebt u bedrogen — zij leeft!

Wynn kromp ineen, als onder een zweeps slag.

Hij blikte om zich heen als een wild dier in zijn kooi.

Blijkbaar zag hij in, dat zijn spel verloren was.

Plotseling deed hij een sprong naar de deur en wilde wegiljen, het kind met zich meesleurend — — —

Maar Charly was hem te vlug af.

Hij was met een paar passen bij hem en versperde hem den weg.

De schurk greep naar zijn zak, maar Raffles, die hem gevolgd had, vatte hem vlug bij den pols en zeide op strongen toon:

— Steek je beide handen op!

Wynn keek beurtelings van de oogen van den man, die tegenover hem stond, naar den glinsterenden loop van de revolver welke thans op zijn borst gericht was, en stak, doodsbleek van woede, langzaam zijn beide handen op.

— Ga daar in dien hoek zitten en verroer u niet! ging Raffles voort.

De ellendeling gehoorzaamde aarzelend.

— Wees zoo goed even om de politie te telefoneeren, mijnheer Brand, ging Raffles voort. Stel haar op de hoogte met wat hier gebeurd is, en zeg haar dat Lord William Aberdeen, Jefferson Wynn beschuldigt van medeplichtigheid aan poging tot moord op zijn echtgenoot! De bewijzen daartoe zullen spoedig te leveren zijn als men dezen bandiet eens fouilleert en een huiszoeking in zijn woning doet!

Charly volgde het bevel op — en een half uur later zat Jefferson Wynn achter slot en grendel.

De notaris en Suzanne hadden dit geheele tooneeltje bleek en bevend gevolgd.

Raffles nam het kleine meisje bij de hand en zeide op vriendelijken toon:

— Gij herkent mij zeker wel, lief kind?

— Zeker, Mylord! antwoordde het meisje opgewonden. Hoe zal men u kunnen vergeten als men u eenmaal gezien heeft?

Raffles glimlachte over deze naïeve vleierij en ging toen voort:

— Dan zullen wij aanstonds naar je lieve moeder gaan, mijn kind! Wij zullen haar verrassen — wie weet welk een gunstige uitwerking dat op haar heeft! Doe vooral niets voor dat ik het je zeg en volg goed mijn instructies op! Ik zal je die in de auto wel geven!

Het drietal nam haastig afscheid van den vriendelijken grijsaard en ongeveer twintig minuten later stond de auto stil voor het gasthuis, waar de blinde nog steeds verpleegd werd.

De geneesheer-directeur, telefonisch van alles op de hoogte gebracht, geleidde de bezoekers naar het vertrekje, waar Mary Sanderson alleen verpleegd werd.

Hij opende de deur en riep van den drempel:

— Gij zijt immers wakker, mevrouw Sanderson?

De blinde hief het hoofd op bij het hooren van die stem en antwoordde:

— Ja, dokter, ik ben klaar wakker!

— Hoe gevoelt gij u?

— Ik gevoel mij reeds heel wat beter!

— Zoudt ge een kleine verrassing kunnen verdragen? Luister dan eens goed.

Een oogenblik was het doodstil en toen klonk een doordringende kreet door het vertrek:

— Moeder!

Het was de kleine Suzanne, die dezen kreet geslaakt had!

De blonde werd zoo bleek als de dood, stak de handen in de richting van de deur uit, slaakte een snerpennen gil en viel toen bewusteloos achterover.

De geneesheer snelde toe, maar aanstonds nadat hij haar gelaat gezien had, verkreeg zijn gelaat een verheugde uitdrukking:

— Kom over een kwartier terug, fluisterde hij — ik geloof, dat ik u dan goed nieuws kan mededeelen!

De drie personen verlieten het vertrek weder en een half uur ging in de grootste spanning voorbij.

Toen verscheen de geneesheer weder met schitterende oogen en wenkte hen om weder terug te komen.

Hij vatte het kleine meisje bij de hand, legde zijn arm om haar schouders, leidde haar het vertrek binnen en zeide op zachten toon:

— Ga uw moeder omhelzen, mijn kind! De schok heeft haar genezen — *zij ziet!!*

Op den drempel waren Raffles en Charly blijven staan.

Er lag een uitdrukking van ernstige vreugde op het gelaat van den Grooten Onbekende!

Wat Charly betreft, de jonge man deed volstrekt geen moeite de tranen, die hem rijkelijk over de wangen stroomden, te verbergen!

Alweder had zijn vriend een tweetal menschen name-loos gelukkig gemaakt!

De volgende aflevering (No. 265) bevat:

DE KONINGEN DER LUCHT.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
In fraal gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen
In fraal gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
In fraal gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schetsen uit het leven van een Hollander in Afrika,
In fraal gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

